

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΕΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἰατρὸς

Συνεργάτης τῆς ἑφημερίδος «Ἀστραπῆς» κ.τ.λ.

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ

Γ. ΜΑΡΙΝΑΚΗΣ. Δ. ΠΑ·Ι·ΖΗΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ ἠθικὰ μικρόβια ὑπὸ Νικολάου Ε. Νικολούδη.—Μύρτω
καὶ ἥλιος (ποίημα) ὑπὸ Ἄνδρ. Δ. Νικολάρα.—Ἐν Κύπρῳ
φόρος τῆς ὑποτελείας ὑπὸ Εὐέλθ. Γ. Πιτσιλλίδου.—Πολιτικὸν
δελτίον τοῦ μηνός. Τὸ Κορητικὸν ζήτημα καὶ τὰ Προνόμια ὑπὸ
Δημητρ. Ἀχιλ. Καρώνη.—Σκέψεις καὶ γνῶμαι. Τί ἐστὶ γυνή
ὑπὸ Ε. Γ. Ἀστεριάδου.—Περὶ τῶν ἡμετέρων προγόνων ὑπὸ
Σπυρ. Μηλιαράκη.—Ἐν ἄλκοολισμῷ ὑπὸ Γεωρ. Α. Βεθανο-
πούλου.—Κοινωνικά.—Ἐκδόσεις.

Περιέχονται δὲ εἰκόνες κ. κ. Ἰωάν. Νικολάρα καὶ Γεωργ.
Παπαβασιλείου.

ΕΤΟΣ Α΄.

ΤΕΥΧΟΣ Γ΄.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1909

ΑΘΗΝΑΙ

Ἐκαστὸν τεῦχος τιμᾶται λεπτὰ 60

Γραφεῖα ὁδὸς Βαλτετσίου 23

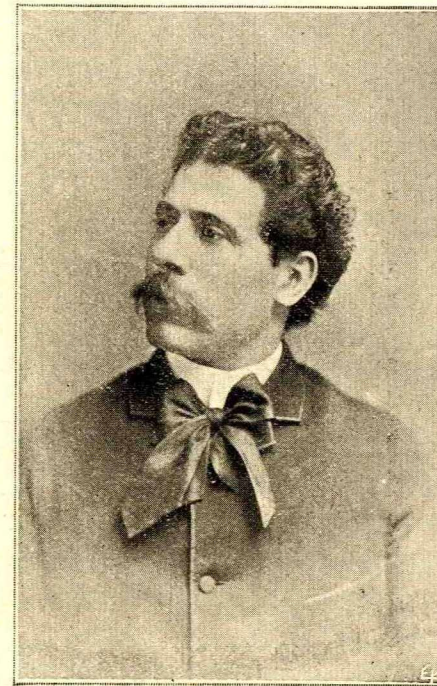
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἔτος Α'.

Τεύχος 10ον

Ἰανουάριος 1909

ΙΩΑΝΝΗΣ ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ

Τὴν ἐξέχουσαν ποιητικὴν μορφήν τοῦ κ. Ἰωάννου Νικολάρα πολλοστὴν ἤδη φορὰν τὰ διάφορα περιοδικὰ ἔφεραν πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν ἀναγνωστῶν των, φιλοτιμούμενα νὰ περικουμήσωσι τὰς ἐαυτῶν σελίδας διὰ τῶν εἰκόνων τῶν τὰ μάλιστα δρασαντων ὑπὲρ ἀνυψώσεως τῆς Ἑθνικῆς ἐργασίας.

Τὸ ἡμέτερον περιοδικὸν ἐθεώρησεν ἐπάναγκες νὰ θέσῃ ἐν ταῖς εἰκονογραφημέναις αὐτοῦ σελίσαι τὴν συμπαθεῖ φυσιογνωμίαν ἀκουράστου τῶν γραμμάτων ἐργάτου, καταροῦν κάλλιστα, ὅτι διὰ τούτου παροτρύνεται ἡ σύγχρονος Ἑλληνικὴ νεότης νὰ φανῇ ἀνταξία τοιούτων ἀνδρῶν, οἵτινες δυστυχῶς, σπανίζουσιν.

Ὁ κ. Ἰωάννης Νικολάρας, γόνος ἀνδρείου θαλασσομάχου πρὸ τινῶν ἐτῶν ἔτυχε τοῦ πρώτου βραβείου κατὰ τὸν ἐν Παρισίοις διαγωνισμὸν Μουσικῶν συνθέ-

σεων, ἔχων ἀντιπάλους ἐξέχοντας Εὐρωπαίους καὶ Πρόεδρον τῆς κριτικῆς ἐπιτροπείας τὸν διάσημον Leo Delibes. Νεαρῶτατος ὁ Νικολάρας ἐξεπόνησε τὸ πρῶτον ἔργον τοῦ «Πατρὶς», ἐν ᾧ παρέστησε μετὰ μεγίστης δεξιότητος τὸ Σπαρτιατικὸν σφράγος, ὑφ' οὗ τὰ τέκνα οὗ Ταῦρέτου ἐνεφεροῦντο, τυχόν τοῦ α'. βραβείου ἐν τῷ Ρετινιέφ διαγωνισμῷ. Τὴν «Πατρίδα» τοῦ Νικολάρα νιοθέτησεν ὁ «Ἑλληνισμὸς» ἐκτυπώσας εἰς πολλὰ ἀντίτυπα καὶ διασκορπίσας καθ' ἅπασαν τὴν δούλην Ἑλλάδα, πεποιθῶς, ὅτι διὰ τοῦ ἔργου τούτου ἐμφυσᾷ εἰς τὰ δοῦλα στήθη τῶν Ἑλλήνων τὸν ἠκραϊνῆ ἐκείνου πατριωτισμὸν, οὗ τὰ μάλιστα ἡ ἀλύτρωτος Ἑλλὰς ἔχει ἀνάγκην. Μετὰ ταῦτα ἐπηκολούθησεν ὁ «Νέρων τύραννος» ὁ «Σταυρὸς» καὶ ἡ «Ἀταλάντη», ἧς ἡ ἀνεκδοτος μουσικὴ ἐργαφὴ ὑπὸ τοῦ ἰδίου. Οὐδεὶς δύναται νὰ μὴ ἀποθαυμάσῃ τὴν ψυχολογικὴν πλοκὴν τῆς ὥραίας «Ἀριάδνης» του, ἐν ἣ καταφαίνεται τὸ ἀνίκητον πάθος τῆς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τρωθείσης καρδίας.

Ἐντὸς ὀλίγου μέλλουσι νὰ ἴδωσι τὸ φῶς δύο τοῦ ποιητοῦ ἀριστουργήματα ὁ «Ἀππίος Κλαύδιος», τραγωδία Ρωμαϊκῆς ὑποθέσεως καὶ ἡ «Ἀνεμώνη», ἰλαροτραγωδία ἀρχαίας ὑποθέσεως.

Διασπρεπὴς ὁ Νικολάρας δικηγόρος εἶναι ἐν ταῦτ' εἰς τῶν κρατίστων συμβολέων τοῦ φιλολογικοῦ, μουσικοῦ καὶ ποιητικοῦ τῆς συγχρόνου μας ἐποχῆς βίου.

ΤΑ ΗΘΙΚΑ ΜΙΚΡΟΒΙΑ

ΥΠΟ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ε. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ

Ἰατροῦ

Ὁ μέγας Pasteur ὁ ἐξοχώτερος χημικὸς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐθρήνησε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ εὐγνωμονοῦσα ἀνθρωπότης ἀπεκάλυψε τὸν μικροσκοπικὸν κόσμον τῶν τέως ἀγνώστων πολυμῶρφων καὶ πολυωνύμων ἀπειροπληθῶν μι-

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ δ' ἐν ἔτος δρ. 7
» δι' ἑξ μῆνας » 4
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ δι' ἐν ἔτος φρ. χρ. 8

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ

Ὁδὸς Βαλτετιῶν 23

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Ἀγγέλεται πᾶν νέον βιβλίον, τοῦ ὁποίου ἀποστέλλεται εἰς τὸ γραφεῖον ἐν ἀντίτυπον.

Πᾶσα αἴτησις πρὸς ἐγγραφήν συνοδεύεται ἀπαραιτήτως ὑπὸ τοῦ ἀντιτύμου εἰς Τραπεζ. ἢ Ταχυδρομικὴν ἐπιταγήν, πρὸς τὸν κ.

Γ. ΒΕΘΑΝΟΠΟΥΛΟΝ

Ὁδὸς Βαλτετιῶν ἀριθ. 23

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Ν. Φ. ΣΚΛΕΠΑ

Ἐν Ἀθήναις

Προμηθεύεται ἅπαντα τὰ χημικὰ προϊόντα ἐκ τῶν καλλιτέρων καταστημάτων Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας. Συλλογὴ χειρουργικῶν Ἐργαλείων, κηλεπιδέσμων κ.λ.π. πλουσία συλλογὴ εἰδῶν βιομηχανίας καὶ φωτογραφίας.

Ὅλα τὰ φαρμακευτικὰ εἶδη εἰς τιμὰς ἀκαταγωνίστους.

Ὁδὸς Εὐρυπίδου καὶ Μενάνδρου.

ΟΡΘΟΠΕΔΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ

ΚΑΙ

ΤΩΝ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ι. Σ. ΧΡΥΣΟΣΠΙΔΗΣ

Ἰατροῦ τοῦ Ἑθν. Πανεπιστημίου

Θεραπεύει τὴν Χωλότητα, Ριχίτιδα, Φυματίωσιν ὀστέων, Παραλύσεις ὡς καὶ Χειρουργ. Παθήσεις τῶν Παιδῶν, ἤτοι Κήλας, Σκωλικοειδίτιδα κ.τ.λ.

Χειρουργεῖον, Ἐργαστήριον Ἀκτίνων Ραϊντγκεν, Ἡλεκτροισμῶν, Θερμοασερολόγιον, Μεθόδου Bier κ.τ.λ.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ὀρθοπ. μηχανημάτων, κορσέδων, Τεχνητῶν μελῶν, μετὰ Εὐρωπαϊκῶν Ἀρχιμηχανουργῶν.

Δομάτια ἐσωτερικῶν ἀσθενῶν

Ὁραὶ ἐπισκέψεως 3—5 μ. μ.

Ὁδὸς Πανεπιστημίου καὶ Θεμιστοκλέους

(Πλατεῖα Ὁμοιοῦς)

Ὁ ἰατρός κ. Α. ΖΩΓΡΑΦΙΔΗΣ εἰδικῶς ἀσκηθεὶς ἐν Βιέννῃ καὶ Παρισίοις ἐπὶ ἐπιτερίαν εἰς τὰ νοσήματα θινός, λάρυγγος καὶ ὠτων δέχεται 8—10 καὶ 3—5 ὁδὸς Πειραιῶς 25.

ΝΟΜΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΓΚΙΚΑ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ

ἀριστούχου διδάκτορος τῆς Νομικῆς

ΕΤΟΣ Γ'.

Ὁδὸς Μανρομυχάλη 26

ΦΩΤΟΤΣΙΓΚΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΚΑΖΑΝΗ

Κατασκευὴ καλλιτεχνικῶν τυπογραφικῶν ἐκμαγείων clichés διὰ τὴν εἰκονογράφησιν ἐφημερίδων, περιοδικῶν, βιβλίων κ.τ.λ.

Ὁ κ. Καζάνης εἶνε ὁ μόνος βραβευθεὶς δι' Ἑλληνικῶν καὶ Εὐρωπαϊκῶν παραστήμων.

Ἀθῆναι

Ὁδὸς Λέκκα (στοὰ Σιμοπούλου).

Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμού ἀριθ. 10 Φωτογραφεῖον τοῦ κ. Ε. Ξανθοπούλου, εἶνε τὸ μόνον τέλειον καὶ ἐργαζόμενον εἰλικρινῶς. Ἀρκεῖ μία ἐπίσκεψις.

κροοργανισμῶν, ὃν ἀπεκάλεσε διὰ τῆς ἑλληνικῆς λέξεως μικρόβια ἢτοι ὄντα ζωικά ἢ φυτικά μορφολογικά. Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἐγέννησε κατ' ἀρχάς ἀντιδράσεις διότι πολλοὶ παρατηρηταὶ διάσημοι ἄλλως τε ὡς ὁ Peter καὶ ἄλλοι διημφισβήτησαν τὴν βεβαιότητα τῆς Παστερείου θεωρίας ὑπὲρ τῆς ὁποίας ὁ ὀριστικὸς θρίαμβος δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπέλθῃ κατόπιν μακρῶν σοβαρῶν συζητήσεων καὶ πειστικῶν πειραμάτων. Τὰ μικρόβια ταῦτα ὄντα ὄρατὰ διὰ τοῦ φακοῦ εἰσὶν ὀργανικὰ τῶν σωματικῶν παθήσεων νοσογόνα αἴτια τῶν ὁποίων αἱ ἀπεκρινόμεναι τοξίναι δηλητηριάζουσι καὶ φονεύουσι τὸν ἄνθρωπον ὅστις τὸ ἐπ' ἐμοὶ οὐ μόνον νοσεῖ ὀργανικῶς ἀλλὰ τὸ πρῶτον προσβάλλεται ἠθικῶς, διότι πᾶσα ζωὴ εἴτε αἰσθητικὴ εἶναι αὕτη, εἴτε πνευματικὴ ἔχει τὰς παρεκτροπὰς τῶν λειτουργιῶν τῆς κατόπιν τῆς ἐπιβλαβοῦς ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἠθικῆς ἐπιδράσεως τῶν πολλαπλῶν καὶ παντοίων ἠθικῶν νοσογόνων αἰτίων τῶν καὶ ὑπ' ἡμῶν καλουμένων ἠθικο-μικροβίων ἅτινα εἰσὶν ἀνάλογα τῆς πνευματικῆς ἡμῶν φύσεως καὶ καταληπτὰ καθιστάμενα διὰ τῆς ψυχολογικῆς παθολογίας καὶ τῶν ὁποίων αἱ δηλητηριώδεις ἠθικοτοξίναι διαφθείρουσι βαθμηδὸν τὴν ψυχὴν, τὸ πνεῦμα καὶ τὸν χαρακτήρα καὶ δευτερευόντως κατ' ἀνάγκην καὶ τὸ σῶμα ὅπερ καὶ ἐξασθενοῦσιν ὡς ἐκ τῆς μεταξύ αὐτῶν ὑφισταμένης ἀμοιβαίας ἀλληλεγγύης, γιγνόμενον προσιτόν, πρόσφορον καὶ γόνιμον ἔδαφος εἰς τὴν σπορὰν καὶ καλλιέργειαν τῶν μορφολογικῶν ἐπιδρομέων μικροοργανισμῶν τῶν προκλούντων τέλος τὴν σήψιν, τὴν γάγγραιναν καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ.

Καὶ ἐκεῖνα μὲν τὰ μορφολογικὰ ἀναπτύσσονται καὶ ἐνδιαίτωνται ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ ὀργανισμοῦ, ταῦτα δὲ τὰ ἠθικὰ λαμβάνουσιν ἀρχὴν καὶ τρέφονται ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ ψυχικοῦ παθητικοῦ, κυκλοφοροῦσιν ἐκεῖνα εἰς τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα, ταῦτα δὲ πληροῦσι τὸν πνευματικὸν ὀρίζοντα, πολλαπλασιάζονται ἐκεῖνα ταχέως, ἐξοιδαίνονται ταῦτα ὑπερμέτρως,

καταστρεπτικὰ ἐκεῖνα μόνον σωματικῶς, ὀλεθρία ταῦτα ψυχικῶς ἅμα καὶ ὀργανικῶς. Ἀπὸ ψυχολογικῆς δὲ ἀπόψεως τὰ ἠθικὰ μικρόβια εἰσὶ φκῦλα ἀγενῆ καὶ κτηνώδη ἔνστικτα τῆς ψυχῆς μετὰ τῶν ὁποίων δυστυχῶς σήμερον ἡ πολλὴ ἀνθρωπότης συμφύρεται καὶ δὴ κατὰ τὴν ἔντασιν τοῦ σημερινοῦ ὀργανισμοῦ τῆς ἐκπολιτιστικῆς ἐξελιξέως. Ὁ ὀργανισμὸς τοῦ ἀνθρώπου εὐεκτῶν εἶναι μίξ ἐκ τῶν πολλῶν ἐκφάνσεων καὶ δυνάμεων τῆς ἐνοργάνου ὕλης, εἶναι ἀπλοῦς μηχανισμὸς ἀσυνειδήτως κινούμενος καὶ μοιραίως φερόμενος κατὰ τὴν διάταξιν τῶν κυττάρων, διότι ὁ ἄνθρωπος οὐδεμίαν ἔχει συναίσθησιν τῆς ἐν ἑαυτῷ τελουμένης ὀργανικῆς πέψεως, τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος, τῆς ἐκκρίσεως τοῦ γάλακτος, τῶν οὐρῶν, τῆς χολῆς, τῶν ὑγρῶν ὀξέων, καὶ μὴ δυνάμενος ν' ἀντιστῆ κατὰ τῆς ἀναποδράστου ὀργανικῆς ἀποσυνθέσεως οὔτε κατὰ τοῦ θανάτου ὅστις εἶναι ὁ ἐπίγειος κληρὸς τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς του· τὸ πνεῦμα ὅμως, τὸ ἡμέτερον ἐγώ, τὸ συνειδός, τὸ αὐτόβουλον καὶ ἑτερογενωστικὸν ὑγιαῖνον κατὰ τὰς ψυχολογικὰς αὐτοῦ δυνάμεις ὀφείλει τὴν ἠθικὴν αὐτοῦ καὶ πνευματικὴν εὐρωστίαν εἰς τὸ ἀνέσπερον, νοερὸν καὶ-ζωοποιοῦν καὶ διαθερμαῖνον καὶ ἀγιάζον τὴν ἔλλογον φύσιν φῶς τῆς ἠθικῆς καὶ τελείας διαπλάσεως αὐτοῦ. Πᾶσα διάρρηξις τοῦ δεσμοῦ τούτου ὑποβιβάζει τὸ πνεῦμα εἰς τὴν κτηνώδη μοῖραν, εἰς ἐργάτην ποταπὸν τῆς αἰσθητικῆς ζωῆς, εἰς ἀσυνείδητον τῆς πνευματικῆς ζωῆς ὑπαρξιν, εἰς παράγοντα κοινωνικὸν φερόμενον ὑπὸ τῶν ἀγρίων κυμάτων τῶν ὀρμῶν καὶ παθῶν καὶ κακοήθων ἐνστικτῶν κατὰ τὰς ἀποφάσεις καὶ τὰς πράξεις αὐτοῦ. Καὶ τότε ἐξαμβλοῦται πνευματικῶς ὡς ἐξαθροῦται καὶ σωματικῶς καὶ διαφθείρεται ἠθικῶς ὡς μολύνεται καὶ ὀργανικῶς. Ἐκθέσωμεν ἤδη παραδειγματὰ τινὰ ἐκ τῆς καθ' ἡμέραν ψυχοπαθολογικῆς κλινικῆς παρατηρούμενα πρὸς πειραματικὴν ἐπιβεβαίωσιν τῆς ὑπάρξεως τῶν ἠθικῶν μικροβίων καὶ τῆς ὀλεθρίας αὐτῶν ἐπιδράσεως οὐ μόνον ἐπὶ τῆς ψυ-

χῆς ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ σώματος καὶ λάβωμεν πρὸς ἐξέτασιν τὴν φθίνουσαν ἠθικῶς καὶ σωματικῶς νεανίαν καὶ τὴν πρῶτην ἀνδρικήν ἡλικίαν. Πρῶτον ὁ δεφόμενος ἔφηβος, δεύτερον ὁ παραπαίων νεανίας, τρίτον ἡ μαραινομένη νεανίς καὶ τελευταῖον ὁ ἐκφυλιζόμενος ἐνήλιξ.

Ἡ ἱερὰ ἡμῶν βίβλος ὀμιλεῖ περὶ τοῦ δεφόμενου Ἀνάν υἱοῦ τοῦ Ἰούδα ὅστις διεσκορπίζε κτηνωδῶς ἐπὶ τῆς γῆς τὸ τεκνογόνον αὐτοῦ σπέρμα παρὰ τὸν εὐγενῆ καὶ ὑψηλὸν σκοπὸν τῆς τεκνοποιίας. Τοῦ ἠθικῶς ἀμαρτάνοντος Ἰουδαίου πανομοιότυπα παρίστανται καὶ σήμερον οἱ δεφόμενοι ἔφηβοι, οἵτινες πονήρως διαβιοῦσιν ἐναντίον τῆς ἠθικῆς διαπλάσεως τοῦ πνεύματος αὐτῶν καὶ ἀνατρεφόμενοι ὑπὸ τὸ κράτος τῶν κτηνωδῶν ἐνστικτῶν, ἐλαυνόμενοι δὲ ὑπὸ τοῦ οἴστρου τῆς στυγεραῆς θηλυμανίας, πολιτευόμενοι σκοτίως καὶ ἐμπαθῶς παρὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ ἀστηρίκτου ὀργανισμοῦ, καταρρέουσι σωματικῶς καὶ ἐκνευρίζονται προώρως περιβαλλόμενοι τὴν ἐκλείπουσαν ὄψιν τοῦ ἐκ βῆθρων σαλευομένου. Ὁ δεφόμενος εἶναι πνευματικὸς ἐκτομίας καὶ παριστᾷ εἰκόνα σωματικῆν εἰς ἄκρον λυπηράν. Εἶναι αὐτόχρημα φᾶσμα ὀργανικόν, σκελετὸς μόνον κινούμενος, ἐκμαγεῖον μουμιῶν τῆς Αἰγύπτου, πρὸς οἶκτον καὶ ἐκφόβισιν τῶν θεατῶν καὶ παραδειγματισμὸν τῶν πολλῶν ἀφρόνων. Ἡ ἀνδρική ὀρμὴ δὲν βραδύνει νὰ ἐκμηδενισθῇ, εἴτε διὰ τῶν ἀκουσίων ὀνειρώξεων, εἴτε καὶ δι' ἐντελοῦς ἀνικανότητος. Εἶναι ἤδη ὡς εἶπομεν οὐ μόνον πνευματικὸς ἐκτομίας ὁ δεφόμενος ἀλλὰ καὶ εὐνοῦχος συγχρόνως ἀπὸ φυσιολογικῆς τῶν ὀργάνων δράσεως, ὅποτε οἱ ἄθλιοι οὗτοι ἀναισθηταὶ βλέπουσι φυλλορροοῦσαν τὴν ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος ὑπὸ τοὺς καμπτομένους ἀμαρτωλοὺς πόδας των καὶ τὸ σῶμα αὐτῶν ὃν πλέον ἀνικμον, σαρκίον ἐξαιμον καταρρέον ἄνευ ὀργανισμοῦ, ἀκμῆς, ζωῆς καὶ δράσεως ὀργανικῆς καθίσταται γῆ ἀγαθὴ διὰ τὴν σπορὰν καὶ καλλιέργειαν τῶν ὀργανικῶν μικροβίων ἐπὶ τῶν ζωϊκῶν αὐτῶν κυττάρων. Εἰσὶ πλέον πνευμα-

τικῶς φθισικοὶ οἱ ἔφηβοι οὗτοι κατακλινόμενοι ἐπὶ ἐπωδύνου καὶ πολυστενάρκτου στρωμνῆς, μορφαὶ ἀπέλπιδες ὑπάρξεις ἐκλείπουσαι διὰ παντὸς ἀπὸ προσώπου γονέων καὶ φίλων, ἀπὸ τῶν κόλπων τῆς πατρίδος καὶ τῆς ἱεραῆς τοῦ οἴκου ἐστίας διασκορπίζουσαι ὀπισθεν αὐτῶν πικρὰς καὶ ἐρήμωσιν. Ἐρωτήσατέ με, φίλε ἀναγνώστα, τί κατέστησε αὐτοὺς φθισικοὺς τοὺς ἤδη ἀχρήστους καὶ νεκροὺς; Τὸ μικρόβιον τῆς φθίσεως; Ἀποκρίνομαι ἐν ἐπιστήμη καὶ ἀληθείᾳ· ποσῶς. Ἀλλὰ ἐμολύνθησαν οἱ δεφόμενοι ἠθικῶς καὶ ἐδηλητηριώθησαν ἀπὸ ψυχολογικῆς ἀπόψεως ὑπὸ τῶν τοξινῶν τῶν ἠθικῶν μικροβίων καὶ ἐκλύουσιν ἤδη φθίνοντες σωματικῶς. Ἡ ψυχολόγος κλινικὴ ἢ ἀνιχνεύουσα τῶν νοσημάτων τὰ πόρρω αἴτια καὶ τὰ συμπεράσματα τῶν σωτικῶν αὐτῆς ὑποθηκῶν ὀρθομοῦσα μᾶς ἀποκαλύπτει τὸ τοιοῦτον. Οὐδεὶς ὁ ἀντιλέγων καὶ ἐκ τῶν ἀπλουστέρων ἰδιωτῶν ὅτι ἐὰν ἡ ἀνίερος ἔξις τῆς ψυχῆς διεστρέφετο ἐπ' ἀγαθῶν φωτιζομένη ὑπὸ τοῦ ὀρθολογικοῦ πνεύματος πρὶν ἢ ἐκνευρίσασιν τὸν ὀργανισμόν των δὲν θὰ ἐγένοντο οἱ δεφόμενοι φθισικοί. Ἐρχόμεθα ἤδη εἰς τὸν παραπαίοντα νεανίαν ὅστις εἶναι τύπος τῶν νέων ἰδεῶν, μὲ τίτλους εὐγενείας, μὲ διάσημα ἐλευθερίων ἠθῶν, δαπανᾷ ἀφειδῶς, κομψεύεται ἱπποτικῶς, διάγει νωχελῶς καὶ ἐκλυτικῶς, συμβακχεύεται μὲ τὰς στυγνὰς τῆς Ἀφροδίτης ἱερείας ἀποπτύσας πάντα χαλινὸν σωφροσύνης καὶ διαζευχθεὶς ἀπὸ πάσης παρθενικῆς ὀρμῆς, συνδειπνεῖ καὶ διανυκτερεύει μετὰ τῆς ἀσέμνου θεότητος, μακρὰν τῆς χρηστότητος τοῦ οἴκου, συμφύρεται κτηνωδῶς ἐν τῷ βορβόρῳ τῶν ἔργων του, ὀστεώδης τὸ σῶμα, κατεσκληκῶς τὴν ὄψιν, ποταπὸς τὸ μέτωπον, φθίνων τέλος καὶ ἀνάνδρως ἠττώμενος ὑπὸ τοῦ μικροσκοπικοῦ ἐχθροῦ. Εἶναι αὐτὸς φεῦ! ἡ χρηστὴ ἐλπίς τῆς πατρίδος, μητρός δὲ καὶ πατρός ὁ χρυσότευκτος παρηγορίας στῦλος καὶ ἔρχεται ἢ στιγμὴ καθ' ἣν ἡ κινδυνεύουσα πατρίς τὸν προσκαλεῖ ὑπὸ τὴν ἄσπιλον αὐτῆς σημαίαν νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἱε-

ροτέραν πρὸς αὐτὴν ὑποχρέωσιν καὶ δὲν δύναιται ὁ ἀναίσχυτος καὶ ἤδη ἀπολωλὼς καὶ ἐκθέτει τὸ κατεσκληρὸς κατὰ τὸν σαρκίον ἐκ τῶν ἠθικῶν τῆς διαφθορᾶς μικροβίων εἰς τὴν ἀρπαγὴν καὶ φθοροποιᾶν ἐπεξεργασίαν τῶν μορφολογικῶν μικροβίων τοῦ ἀθανάτου Παστέρ. Ἐρωτήσατέ με καὶ ἐνταῦθα, φίλοι ἀναγνώσται, τί κατέστησε φθισικὸν τὸν ἤδη ἄπνουν καὶ νεκρὸν. Τὸ μικροβίον τῆς φθίσεως; Ἀποκρινόμεθα ἐν ἐπιστήμῃ καὶ ἀληθείᾳ· ποσῶς. Ἄλλ' ἐμολύνθη ὁ ἀκόλαστος ἠθικῶς καὶ ἐδηλητηριάσθη διὰ τῶν τοξινῶν τῶν ἠθικῶν μικροβίων ψυχικῶς καὶ ἐκλύει ἤδη φθίνων σωματικῶς. Τοιαύτη ἡ ἐπίδρασις τῆς ψυχῆς ἐπὶ τοῦ σώματος ἔνεκα τῆς ἀλληλεγγύης τῶν δύο οὐσιῶν καὶ τῆς ἀμοιβαίας αὐτῶν ἐπηρείας, ἐπίδρασις ἐπιζήμιας, φθοροποιᾶ τὴν ὁποίαν ὁ ψυχολόγος κλινικὸς κηρύττει πρὸς σωτηρίαν τῶν εὐφρονούντων νεανιῶν καὶ ὡς ὑπόδειγμα γονέων, διδασκάλων καὶ κυβερνητῶν προβάλλει.

Τρίτον ἡ μαραινόμενη νεῦσις, ὁ κάλυξ τῆς χάριτος καὶ ἰσπεφῆς ἀκολουθία τῆς γλυκυτάτης ἀθωότητος· ὀργασμὸς καὶ ζωὴ εἰς συνώνυμα μὲ τὴν νεκρὴν ὑπαρξίν τῆς μὲ τὸ πλοῦτον τῶν φυσικῶν καὶ ἐνοργάνων ἀρετῶν τῆς ἡλικίας τῆς. Ἄλλ' ἐφιάλτης πιέζει τὰ ἀβρὰ στήθη τῆς κόρης, ἡ δὲ κηρώδης φεῦ! ὄψις χαίρεκάκως χρωρύνει τὸ πολυπτυχον τῆς ζωῆς ἄνθος, πρὶν ἢ ἡ δρόσος τοῦ ἔαρος ἀφελῶς παίξει ἐπὶ τῆς ροδοπλάστου παρθενικῆς πικρείας. Περιθωράκιον ἄτεγκτον, πλὴν ἰσόλον σατανικῶς ἐπινοηθὲν καὶ πονήρως ἀντικατασσομένον κατὰ τῶν θεμελιωδῶν τῆς φύσεως νόμων περιβάλλει κατὰ πολὺ τὸν εὐπλαστον τῆς νεανίδος κορμὸν ἐπὶ ζημίᾳ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τῆς γενικῆς τοῦ σώματος εὐφορίας· δηλονότι ἀναστέλλει ἢ μᾶλλον παρεμποδίζει κατὰ πολὺ τὴν εὐρεῖαν διαστολὴν κατὰ τὴν ἀναπνοὴν τοῦ θώρακος, ἣτις εἶναι ἡ θεμελιώδης ἀρχὴ τῆς ὀξειδώσεως τοῦ αἵματος καὶ τῆς καλῆς θρέψεως τῶν ἰσθῶν. Ὁ ἐφιάλτης οὗτος εἶ-

ναι ὁ στηθόδεσμος ὁ περισφιγγὼν δεινῶς τὸν θώρακα δεινότερον δὲ τὸν στομάχον καὶ ἐνοχλῶν τὸ ἦπαρ καὶ ἀναίρων τὴν διασταλτικότητα τῶν ὀργάνων καὶ διαταράσσων τὸν χημισμόν τῶν ὀξέων τῆς πέψεως καὶ στενοχωρῶν τὴν ἐλευθέραν ἐναλλαγὴν τῆς ὕλης πτωχεύων οὕτω τὸ αἷμα ἀπὸ τοῦ ὀξυγόνου τοῦ ζωηρῶτος αὐτοῦ στοιχείου καὶ παρεμποδίζει τὸν ροὴν τῆς κυκλοφορίας καὶ τέλος ἐξασθενίζει τὰ ὀργανικὰ κύτταρα καὶ εὐνοεῖ οὕτω τῆς φθινάδος νόσου τὰ σπέρματα. Ποσάκις ἡ ἐπιστήμη καὶ διὰ τῶν εὐαρίθμων ἄλλ' ἐγκρατῶν αὐτῆς διερμηνέων κατεδίκασε τὸν ἐπονείδιστον αὐτὸν ἐχθρὸν τῆς νεανικῆς ὑπάρξεως, καὶ ποσάκις ἡ χρηστὴ συνείδησις τῶν ὀλίγων ἐξανέστη κατὰ τῆς κουφότητος τῶν δημιουργῶν τῆς προώρου κατὰστροφῆς τῶν. Εἰς μάτην ὅμως αἱ σοφαὶ συμβουλαὶ καὶ διαμαρτυρήσεις καὶ τὸ κακὸν βαίνει τὴν ὀλεθρίαν τακτικὴν καὶ θριαμβευτικῶς φέρει τὸ ἄρμα εἰς παντελῆ καταποντισμὸν καὶ οὕτω ἡ νεῦσις χάριν τοῦ ἠθικοῦ μικροβίου τῆς φιλαρσεκείας τοῦ μολύνοντος ὀλονὲν τὴν ψυχὴν γίγνεται βαθμηδὸν αὐτόχειρ, φθισικὴ καὶ ἡ σικὴ τοῦ θανάτου περιπίπτει περὶ αὐτῆς ὅπου ἡ μαρμαρυγὴ τῆς ζωῆς ὄφειλε ν' ἀπαστρέπτῃ ἐξ ὑπαρχῆς. Καὶ ἐνταῦθα ἡ νεῦσις κατέστη τοιαύτη, διότι προσεβλήθη ὑπὸ τῶν ἠθικῶν μικροβίων τῆς ματαιοφροσύνης καὶ φιλαρσεκείας διὰ τῶν τοξινῶν τῶν ὁποίων ἐμολύνθη ἡ θέλησις τῆς ἀβρᾶς ἡλικίας καὶ δηλητηριάσθη ὑπὸ τοῦ ἰοῦ τῶν παθῶν ἡ ψυχὴ τῆς κόρης. Τούτων δὲ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἡ ἐκκλιση τῶν ὀργανικῶν δυνάμεων καὶ ὁ πρόωρος θάνατος ἐκ φθίσεως διὰ τὴν ἀνεπάρκειαν τῆς ζωτικότητος τοῦ ὀργανισμοῦ ὅπως οὗτος σθεναρῶς ἀποκρούσῃ τοὺς ἐπιδρομῆς μικροοργανισμοὺς οἵτινες κατασπαράσσουσι τὸ ἤδη πλέον ἐξησθενημένον σῶμα. Καὶ τελευταῖον τὸν ἐκφυλιζόμενον ἐνήλικα, ὅστις διὰ διστραμμένου ἠθικῶς χαρακτῆρος ῥέπων ἀφ' ἐνὸς εἰς τὴν κατάχρησιν τῆς πολυποσίας καὶ τῆς ἀνεμμένης τραπέζης, καὶ διὰ τῆς λαγνίας τῆς κτηνώδους ἐκ-

τιθέμενος ἀφ' ἐτέρου εἰς τὸν πορνικὸν ἰὸν ἐμποτίζει δυστροφικῶς τὸν ὀργανισμόν του φιλοξενῶν μετ' οὐ πολὺ ἐν αὐτῷ τὸν ἀλκοολισμόν καὶ τὴν συφιλίδα τῶν ὁποίων αἱ τοξικαὶ ἐπενέργειαι ἐπὶ τῶν διαφόρων κυττάρων καὶ ἰδίως ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος εἰσὶ σοβαρὰ καὶ ἀπηχοῦσιν ἐπιβλαβῶς καὶ πονήρως ἐπὶ τοῦ πνεύματος. Καὶ ὁ μὲν παθολόγος διαμαρτύρεται ἐντόνως κατὰ τοῦ καθ' ἐκάστην αὔξοντος ἀριθμοῦ τῶν νόσων τοῦ ὀργανισμοῦ, ὁ δὲ συριλλιδιολόγος διακηρύττει βροντωδῶς ὅτι ὁ πορνικὸς ἰὸς δηλητηριάζει τὸν ἠθικῶς ἤδη διστραμμένον καὶ ἀνιάτως, ὁ δὲ φρενολόγος τέλος περίλυπος παρατηρεῖ ὅτι ἡ παρὰ φύσιν ἐκτροπὴ τοῦ ὀργανισμοῦ διὰ τῆς νευρικῆς τῶν κυττάρων ἐξαντλήσεως ψυχιατρικῶς μεθερμηνεύεται νευρασθένεια, ὑστερισμός, ἠθικὴ παράνοια καὶ ἐκφυλισμός. Ἡμεῖς δὲ ὡς ἐπιστήμονες κλινικοὶ καὶ θεραπευταὶ οὐδὲν ἕτερον γνωρίζομεν τοξικώτερον ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος ἢ τὴν διὰ τοῦ οἰνοπνεύματος διακόμενισιν τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τὴν διὰ συφιλίδος δηλητηρίασιν αὐτοῦ, διότι ὁ ἀφροδισιακὸς ἰὸς οὐ μόνον διαφθείρει ὅσον οὐδεὶς ἕτερος τὸν ὀργανισμόν καὶ καθ' ὅλα αὐτοῦ τὰ συστήματα, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ φάρμακα δι' ὧν ἐξουδετεροῦται οὗτος, οἷα αἱ σκευασίαι τοῦ ὑδραργύρου καὶ τὰ ἄλατα τοῦ Καλίου καταστρεπτικῶς φέρονται πρὸς τὰ ἔρυθρά τοῦ αἵματος αἰμοσφαίρια.

Καὶ ὁ κοινωνικὸς πράγων ἠθικῶς ἐκφυλιζόμενος καὶ ὀργανικῶς ἐκνευριζόμενος βαίνει ἀσφαλῶς πρὸς ταφὴν κρούων τὰς πύλας τοῦ Ἄδου μὲ ὑποτρέμοντα τὰ σκέλη.

Καὶ οὕτω φθίνει ἡ ζωὴ καὶ τῆς ἐργασίας ὁ βραχίων παραλύει, φθίνει ὁ πατήρ τῆς αὔριον ὁ διατροφεὺς τοῦ μέλλοντος. Καὶ ἐνταῦθα, φίλοι ἀναγνώσται, κατέστη τοιοῦτος ὁ ἐκφυλιζόμενος ἐνήλιξ διότι ἐμολύνθη ὑπὸ τῶν ἠθικῶν μικροβίων τοῦ ἀνεμμένου βίου καὶ τοῦ ἀπὸ χαρακτῆρος ἐκφυλισμοῦ ὑπὸ τῶν τοξινῶν τῶν ὁποίων ἐδηλητηριάσθη ἡ θέλησις καὶ ἡ ἐφάρμαρτος ψυχὴ. Τούτων παθολογικὴ συνέπεια ἡ

θρηνώδης ἀπήχησις ἐπὶ τοῦ φθίνοντος ὀργανισμοῦ. Ἠδυνάμεθα καὶ πέραν τῆς πρώτης ἀνδρικῆς ἡλικίας νὰ προχωρήσωμεν ἐτάζοντες καὶ τοὺς μέχρι γήρατος σταθμοὺς τοῦ ἐπιγείου ἡμῶν βίου, ἀλλὰ πανταχοῦ ἐπικρατεῖ ἡ αὐτὴ τακτικὴ, καθόσον φθίνει τόσον εὐκόλως καὶ ὁ μεσήλιξ καὶ ὁ ὑπερήλιξ ὅσοι καὶ οἱ πρὸ αὐτῶν ἀφοῦ αἱ αὐταὶ ζοφώδεις τοῦ πνεύματος τάσεις εἶναι ἡ ἄλυσις τῆς συναρμογῆς καὶ τοῦ συσχηματισμοῦ τῶν ἠθῶν. Τὰ ἀτυχῆ συμπτώματα τοῦ σημερινοῦ βίου ἐμφαίνουσιν οὐδὲν πλέον οὐδὲν ἔλαττον ἢ τὴν ἀξιοθρήνητον ταπεινώσιν τῶν νεωτέρων κοινωνιῶν ἀπὸ ἠθους καὶ ἀγωγῆς, ἀπὸ ἀνατροπῆς καὶ χαρακτῆρος, παραδιδόμενοι οὕτω εἰς τὴν κάμινον τῶν οἰδαλέων παθῶν. Καὶ τὸ ἀλγεινότερον, ἐνῶ ἐξαντλούμενοι κατατηκόμεθα καὶ φθίνομεν σωματικῶς ἄδομεν τὸ σύμβολον τοῦ ματαιόφρονος βίου «φάγωμεν, πίωμεν, εὐφρανθῶμεν αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν». Φθίνομεν ναι, ἀπέλπιδες ἐν πλήρει ἐξελιξεί τῆς ζωῆς ἐκπεφυλισμένοι, διεφθαρμένοι καὶ ἀνάνδρως ἠττώμενοι ὑπὸ τοῦ μικροσκοπικοῦ ἐχθροῦ, διότι τὸ σφῆγος τῶν κυττάρων ἐδάμασεν ἢ διὰ τῶν ἠθικῶν μικροβίων μολυνθεῖσα βούλησις, διότι τὴν εὐρωστίαν τῶν ὀργάνων κατέβαλεν ἢ διὰ τῶν φαύλων ἐφετῶν μιλανθεῖσα προαίρεσις, διότι τὴν δύνάμιν τῆς παγκάλου ἀρετῆς ἠμβλυνεν ἢ χαλκὸχρους ἀσπίς τῆς μέθης τῶν παθῶν καὶ οὕτω ἡ ἀγνόησις τῆς καρδίας δὲν ἐξυγιαίνει πλέον τὸ σῶμα, οὔτε ἡ λελογισμένη καὶ σωφρονούσα ψυχὴ ἐνισχύει τὴν γηϊνὴν αὐτῆς περιβολήν. Καὶ ἐν τούτοις δοξάζει ὁ ἠθικῶς μολυνθεὶς καὶ διαφθαρεὶς ὅτι ἐκπολιτίζεται, ἐξευγενίζεται, διαφωτίζεται, σωφρονεῖ, δοξάζεται καὶ μικροῦ δεῖν καὶ τοῦ Δημιουργοῦ ὑπέρκειται! ὅτε ἀκριβῶς ἢ ἀμαύρωσις τοῦ μετώπου καὶ ἡ ἐκκλιση τοῦ ἠθους σαλεύουσιν ἐκ βάρων τὸν ὀργανισμόν αὐτοῦ. Ἐντεῦθεν οὐδόλως ἄπορον διατὶ οἱ φθίνοντες ἠθικῶς ὑπὸ τοῦ οἴστρου τῆς ἀκόλασις κατέστησαν διὰ τῆς πλημμελοῦς αὐτῶν διαγωγῆς τὸν ὀργανισμόν αὐτῶν ἀνικμον καὶ εὐ-

παθῆ εἰς τὴν ὕνιν πρὸς σπορὰν τῶν μορφολογικῶν μικροβίων τῆς φυματιώσεως ἵτινα πολλαπλασιάζονται καὶ καλλιεργοῦνται ἐκεῖ ὅπου ὄφειλε νὰ εἶναι χέρσος καὶ στεῖρα ἄρουρα εἰς τὸ βρατολοιγὸν ζώφιον διὰ τῆς νεανικῆς καὶ ἀνδρικής ἀκλιμότητος τῶν κυττάρων.

Ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἐπισταμένης μελέτης ἀποτόκου πείρας οὐ σμικρᾶς καὶ ἐρευνῶν ἐπιστημονικῶν ἀποδεχόμεθα ἀπαρεγκλίτως ὅτι πρωτίστως αἱ ἠθικομικροβιακαὶ ἐπιδράσεις αἱ

προσβάλλουσαι καιρίως τὴν ψυχὴν, τὸ πνεῦμα καὶ τὸν χαρακτήρα, ἐξασθενοῦσαι δὲ κατόπιν καὶ τὸ σῶμα εἰσὶ τὰ ἠθικοφθοροποιὰ αἴτια τὰ προδιαθέτοντα τὸ ἐξησθενημένον ἤδη σῶμα καὶ ἐλλειπές τὴν ἀντοχὴν εἰς τὴν προσβολὴν τῶν διαφόρων μικροοργανισμῶν καὶ ἰδίως τοῦ μικροβίου τῆς φυματιώσεως τῆς ὁποίας ἡ ἐξάπλωσις δυστυχῶς καταπληκτικῶς ὁσημέραι αὐξεται καὶ τῆς ὁποίας ἡ μεγάλη θνησιμότης κατέστη φοβερά.

ΜΥΡΤΩ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣ

Γλυκὰ τὸ γλυκοχάραγμα προσκίνει, καὶ ἡ πούλια,
σὰν λύχνος ποῦ τοῦ σῶθηκε τὸ λάδι τρεμοσβύνει.

Ξυπνᾷ ἡ πλάση δροσερὴ καὶ γελαστὴ σὰν νύμφη,
κι' ὁ ἥλιος πότε στὸ βουνὸ προσμένει νὰ προσβάλῃ,
ὅπως προσμένει μία νηὶ τὸν ἀγαπητικὸ τῆς . . .

— Πρόβαλε πάλι, ἤλιε μου, γιὰ νὰ μὲ καμαρώσης,
μὲ νέα κάλλη κι' ὠμορφιά, ποῦ εἶμαι στολισμένη . . .

Πρόβαλε, ἤλιε ἀγάπη μου, ζωὴ νὰ μὲ φιλεύσης
Νὰ σοῦ φιλεύσω φίλημα ὁποῦ μοσχοβολαίει . . .

Κι' ὁ ἥλιος τέλος πρόβαλε μὲ λεβεντιᾶς καμάρι . . .

Χύνονται ἡ ἀχτίδες τοῦ ὠτᾶν χρυσᾶ ποτάμια,
διαμάντι ἡ δρόσος τῆς αὐγῆς λαμποκοπᾷ στὰ φύλλα,

Γλυκολαλοῦνε τὰ πουλιὰ στὰ δάση, καὶ μονάχα
μιὰ βοσκοπούλα λιγερή, στὰ κάλλη ξακουσμένη,
θωρεῖ μὲ ζήλεια τὴ θωρεῖα τὴ λαμπερὴ τοῦ Ἥλιου . . .

— Ἥλιε! ποῦ στέκεις ὕψηλά! στὴ γῆ, στὴν οἰκουμένη,
ποῖα σὰν τὴν Μύρτω λάμπει νηὶ στὰ κάλλη καὶ στὴ νηότη!

Μὲ τὰ λουλούδια τοῦ ἀγροῦ, καὶ τοῦ Μαγιοῦ τὰ ῥόδα,
πλέκω στεφάνι, τὸ φορῶ· κ' ἐκεῖνο ἀπὸ ζήλεια,

μαραίνεται, τῆς ὄψις μου μὲ μιᾶς ποῦ ἀντικρύσει
τὰ ῥόδα, ποῦ ἀνθίζουνε χειμῶνα, καλοκαίρι . . .

Βόσκω τ' ἀρνιά μου τὴν αὐγὴ καὶ μιὰ ματιὰ σὰν ρίζω
στ' ἀστέρι, ποῦ φωτοβολεῖ . . . θαμβόνηται καὶ σβύνει . . .

Μονάχα σένα δὲν ἔμπορῶ, ἄχ, ἤλιε, νὰ κυττάξω,
χωρὶς ἀπὸ τὸ θάμβωμα τὸ βλέφαρο νὰ κλείσω . . .

Ἐμπρὸς τὰ περίσσια κάλλη μου τί εἶσαι, σύ, βρε ἤλιε,
σὰν ἕνα σύγγεφο μικρὸ σὲ σβύνει ἀπὸ τὸν κόσμο!

Ποῖα εἶν' ἡ περηφάνεια σου, ποῖα εἶν' ἡ δύναμί σου;
Ἄν μιὰ ματιὰ σου φλογερὴ μαραίνῃ τὰ λουλούδια,

μαραίνει πράγματ' ἄψυχα, ἄντροπή σου νὰ καυχήσαι!
Σ' ἐμένα πρέπει καύχημα. ὁποῦ μὲ μιὰ ματιὰ μου,

μαραίνω νηοὺς μὲ λεβεντιὰ, μαραίνω φυλλοκάρδια . . .

Ἄν εἰμποροῦσα νὰ γενῶ σύγγεφο μαῦρο, Ἥλιε,
τὴ φλογισμένη λάμψι σου νὰ σβύνω νὰ θαμβόνω,

μὲ τέτοια νὰ μὴ σὲ θωρῶ νὰ λάμπης περηφάνεια !!!

Κι' ὁ Ἥλιος ὡσὰν τ' ἄκουσε, βαρεῖα τοῦ κακοφάνει . . .

Κράζει τὸν χάρο τὸν σκληρὸ, τὸν ψυχοκνηγάρη,
κι' ὁ χάρος τέτοιο λούλουδο σὰν εἶδε νὰ στολίζῃ

τὴ γῆ μας, τοῦ βουλήθηκε νὰ τὸ μεταφυτέψῃ
μέσα εἰς τὸν Παράδεισο πρὸ ὠμορφος ν' ἀνθίζῃ . . .

Καὶ εἰς τὸν ἥλιο τὸν καιρὸ, μὲ τὴν συνήθειά της

κατέβ' ἡ κόρη νὰ λουστῇ εἰς τὸ ποτάμι κάτω,

κ' ἐκεῖ ποῦ ἐλουζόντανε κ' ἐθαύμαζε τὰ κρῖνα,

ποῦ λάμπανε στὰ στήθια της, τὴν φίλησε στὸ στόμα
μιὰ ὄχεντρα! ὦ, τί πικρὸ τὸ φίλημα τοῦ χάρου!

Κρίμα στὴ νηότη ποῦσβυσε! πτερούγιασε ἡ ψυχὴ της
κι' ἀπόμεινε σὰν λούλουδο χωρὶς δροσιὰ καὶ μῦρο . . .

Τοῦ κάκου, μάνα δύστυχη, κλαίς! δὲν ξυπνᾷ ἡ Μύρτω.

— Ἄχ, ἀνθισμένη Μύρτω μου, τί ἔθελες νὰ προσβάλῃς
τὸν ἥλιο μας τὸν ποθητὸ, ποῦ χάρο δὲν φοβᾶται . . .

Δὲν ἔστεργες ὁ Ἥλιος μας γλυκὰ νὰ σὲ χαϊδεύῃ,
ἐρωτευμένος τὰ ξανθὰ μαλλιά σου νὰ χρυσόνη

κι' ἀνήλιο χῶμα σοῦδωκε, νυφιάτικο κρεβάτι!

Ποιὸς μὲ τὰ θεῖα τάβαλε θνητός, χωρὶς νὰ πάθῃ!!!

ΑΝΔΡΕΑΣ Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ

ΕΥΕΛΘΩΝΟΣ Γ. ΠΙΤΣΙΑΛΙΔΟΥ

ΕΝ ΚΥΠΡΩ: ΦΟΡΟΣ ΤΗΣ ΥΠΟΤΕΛΕΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου τεύχους).

Οὐδεμία προσπάθεια κατεβλήθη ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως, ὅπως βελτιωθῇ ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τῆς νήσου, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας ἐπηύξησε τὸ τε οἰκονομολογικὸν καὶ φορολογικὸν σύστημα, ὅπερ ἐκράτει ἐπὶ Τουρκοκρατίας, καθ' ἣν πάντα τὰ γνωστὰ καὶ ἀγνωστὰ εἶδη τῶν φόρων ἦσαν ἀναγεγραμμένα, συντελέσασα ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις εἰς ἐπαύξησιν τῶν δημοσίων προσόδων ἀπὸ 117.000 εἰς 180.000, προστιθεμένων καὶ τῶν εἰσπράξεων τῶν τελωνείων ἐκ τῶν εἰσαγωγικῶν τελῶν, ἅτινα ὅμως δὲν δύνανται ἐν μιᾷ νήσῳ, ὅσῳ μεγάλῃ καὶ ἂν ᾖσι, ν' ἀντιπροσωπεύσωσι τὸ ποσὸν τῶν 60.000 περίπου λιρῶν. Ἐὰν ἡ αὐξήσις τῶν δημοσίων προσόδων συνέβηκεν ἐν ἐλευθέρῳ τινὶ κράτει, ἤθελέ τις εἶπει, ὅτι τὸ

τοιοῦτον εἶναι σημεῖον καλῆς διοικήσεως καὶ ἀναλόγου εὐεξίας τῶν κατοίκων, ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ τοιοῦτον ἐν Κύπρῳ δηλοῖ ὅπως τούναντιον δυσανάλογον φορολογικὴν ἐπιβολὴν καὶ κατάθλιψιν τῶν κατοίκων ὑπὸ τῶν κυβερνητικῶν εἰσπρακτόρων τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως, οἵτινες διαφέρουσι πολὺ τῶν τῆς Τουρκικῆς, ὡς πρὸς τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ καθήκοντος, ἕτε μὴ ὑποβαλλομένων τῶν τελευταίων ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἐξέλεγχιν καὶ αὐστηρότητα πρὸς τοὺς τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως συναδέλφους των. Ναὶ μὲν ἐπὶ Τουρκοκρατίας αἱ δημόσιοι πρόσδοι ἦσαν ὀνομαστικῶς 117 χιλ. λιρῶν, ἀλλὰ πραγματικῶς μόλις ἔφθανον τὸ ἡμισυ, καθόσον πολλοὶ ἐκ τῶν φόρων εἶχον περιέλθει εἰς ἀχρηστίαν καὶ ἐκ τῶν ἐναπομεινάντων ὀλίγοι εἰσπράττοντο ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, καθόσον οἱ εἰσπράκτορες τῆς Τουρκίας ἐδώροδοκοῦντο εὐκόλως· τοῦτο ὅμως δὲν συμβαίνει ἐπὶ τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως, ἥς ἡ τε διοίκησις πολυδαπανώτερα εἶναι καὶ ἡ τῶν εἰσ-

πρακτόρων κατάθλιψις ἀπερίγραπτος· διάφορα παραδείγματα Κυπρίων ἔχομεν, οἵτινες, μὴ δυνάμενοι ν' ἀνταποκριθῶσιν εἰς τὰς φορολογικὰς δυσαναλόγους ἀπαιτήσεις τῶν Ἄγγλων, ἐξεβλήθησαν τῶν ἑαυτῶν οἰκῶν ἐν μέσῳ χειμῶνι, ἢ αἱ οἰκίαι αὐτῶν ἀπεστεγάσθησαν πρὸς ἀφαίρεσιν τῶν δοκῶν, ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ὀπίων ὤφειλε νὰ πληρωθῇ τὸ ἄδικον καὶ λίαν ἀπαιτητικὸν δημόσιον. Γὰρ τοιαῦτα ἀτοπήματα καὶ ἡ πτωχεία τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ συνετέλεσαν, ὥστε ἐν ἔτει 1895, ἅπας ὁ χριστιανικὸς πληθυσμὸς τῆς νήσου νὰ συγκροτήσῃ ἐν ταῖς πρωτεύουσαις τῶν ἐπαρχιῶν πάνδημα συλλαλητήρια, ὧν τὰ κοινὰ ψηφίσματα ἀπήρτων τὴν ἄρσιν τοῦ φόρου τῆς ὑποτελείας, καὶ τὴν οἰκονομικὴν ἀνόρθωσιν τῆς πτωχῆς Νήσου, ἐφόσον ἡ ἀνθρωπίνη δικαιοσύνη ἐκράτει τὴν Ἑλληνίδα χώραν κεχωρισμένην τῆς μεγάλης Μητρὸς. Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν συλλαλητηρίων συνήλθον μετὰ ταῦτα ἐν τῇ ἱστορικῇ μονῇ τῆς Κύκκου καὶ συνέταξαν τὸ Παγκύπριον ὑπόμνημα, ἀναφέρον οὕτω. «Εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἡ πληρωμὴ τοῦ καλουμένου Τουρκικοῦ φόρου ἐπεβλήθη εἰς τὸν τόπον ἐν ἀγνοίᾳ αὐτοῦ καὶ ὅτι ἡ παραδοχὴ τῆς πληρωμῆς τοιοῦτου ποσοῦ ἐγένετο ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως ἕνεκεν τοῦ κατεσπευσμένου τῶν περιστάσεων, ὑφ' ἧς κατελήφθη ἡ Νῆσος, ἄλλως δὲν ἦτο δυνατόν ἡ συνταγματικὴ Κυβέρνησις τῆς Μεγάλης Βρετανίας νὰ παραδεχθῇ, ὥστε νῆσος πτωχοτάτη ν' ἀποτίῃ σπουδαῖον ποσὸν ἄνευ σκοποῦ, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ὠφελείας διὰ τὸν φορολογούμενον λαόν».

Τὸ τοιοῦτον ὑπόμνημα ὅμως δὲν θέτει καλῶς τὰς νομικὰς βάσεις τοῦ ζητήματος, καθ' ὃ σιωπηρῶς παραδέχεται, ὅτι ὑπεύθυνος εἶναι ἡ Κύπρος εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ φόρου τῆς ὑποτελείας, ἐνῶ ἔδει ν' ἀποταθῇ εἰς τὸ δίκαιον τῆς συνθήκης, ἣτις ἐπέβαλλε διὰ τοῦ Γ'. άρθρου τοῦ ὑπομνήματος εἰς τοὺς Ἄγγλους νὰ πληρῶνῃσιν τὸν φόρον καὶ οὐχὶ εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν τῶν δεσποτῶν, παρ' ἧς ἦκιστα

προσεδόκει νὰ τύχῃ τοῦ ποθουμένου· καὶ ὄντως τὸ Παγκύπριον ὑπόμνημα ἠκολούθησε τὴν τύχην τῆς πρεσβείας καὶ ἡ αὐτὴ οἰκονομικὴ ἀθλιότης ἐπεκράτει ἐν τῇ νήσῳ. Οἱ Ἕλληνες ἀντιπρόσωποι διεμαρτυρήθησαν ἐν τῷ Νομοθετικῷ ἐπανειλημμένως κατὰ τοῦ ἀδίκου τούτου φόρου, πλὴν ἡ Κυβέρνησις ἐκώφευσε εἰς τὰ δίκαια αἰτήματα αὐτῶν, μέχρις οὗ οὗτοι ἠρνήθησαν τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ προϋπολογισμοῦ, ἀλλ' ὁ τότε ὑπουργὸς τῶν ἀποικιῶν τῆς Ἀγγλίας Chamberlain, ὁμιλῶν ἐν τῇ Βουλῇ κατὰ τὸ 1903, εἶπεν, ὅτι «εἶναι πεπεισμένος, ὅτι οἱ Κύπριοι εὐτυχοῦσιν, ὁ φόρος δὲν ἐπεβλήθη ὑπὸ τῆς Βρετανικῆς Κυβερνήσεως, ἢ Ἀγγλίας κατέλαβε τὴν Νῆσον ἐν πλήρει συναίσθησει καὶ ἐπιδοκιμασίᾳ τῶν Κυπρίων, οἵτινες ὀφείλουσι νὰ πληρῶνῃσιν τὸν φόρον τῆς ὑποτελείας, τονίσας, ὅτι τῷ εἶνε ἀδιάφορον, τί γίνεται τὸ χρῆμα». Ἡ τοιαύτη ἐπίσημος δήλωσις τοῦ ὑπουργοῦ καταδεικνύεται ἀνακληθῆς καὶ τὰ μάλα ἐπίσχυντος διὰ λαὸν μέγαν, οἷος ὁ ἀγγλικὸς, ἀπέναντι δυστυχοῦς λαοῦ, ὃν ἰσχυρίζεται, ὅτι ἀνέλαβεν ὑπὸ τὴν αὐτοῦ προστασίαν· οἱ Κύπριοι οὐδόλως εὐτυχοῦσιν ὑπὸ τὴν ἀγγλικὴν κατοχὴν, ὡς λέγει μετὰ πεποιθήσεως ὁ κ. Chamberlain, οὐδὲ ἐν συναίσθησει καὶ ἐπιδοκιμασίᾳ αὐτῶν, ἀλλὰ ἐξ ἀπροόπτου καὶ πρὸς ὄφελος τῆς Βρετανίας ἡ κατοχὴ ἐπετελεῖτο· οὐδόλως θὰ ἦτο ἄσκοπον, ἐὰν ἡ Μεγάλη Βρετανία μετὰ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Πίττωλφ, ἀπήτει καὶ τὴν συνεργασίαν εἰδημόνων Κυπρίων πρὸς ἐξέλεξιν τῶν τουρκικῶν βιβλίων, ἵνα μετέπειτα ἔχῃ τὴν ἀξίωσιν νὰ ἰσχυρίζηται ὅτι τῇ ἐπινεύσει τῶν Κυπρίων ἐπεβάλλετο ὁ φόρος τῆς ὑποτελείας, ἀλλὰ τοῦτο δὲν συνέφερε τῇ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ, ἣτις ἤθελεν ὅσον ἔνεστι νὰ ἐξογκωθῇ τὸ ποσὸν τοῦ φόρου, ἵνα εὐκολώτερον ἐκτιθῶσιν ἐν μικροτέρῳ χρονικῷ διαστήματι τὰ κατὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον χρεῖα τῆς Πύλης. Ἡ τοιαύτη ἥκιστα ἀληθής, ὡς ἀπεδείχθη, δήλωσις τοῦ ὑπουργοῦ ἐξηρέθισε τοὺς ἀντιπροσώ-

πους τοῦ λαοῦ, οἵτινες ἀπὸ τῆς βουλευτικῆς αὐτῶν ἑδρας κατέδειξαν τὸ ἄδικον τῆς πληρωμῆς τοῦ φόρου τούτου, βασιζόμενοι ἐπὶ τῆς ρητῆς διατάξεως τῆς συνθήκης, ἀπαρνούμενοι οὕτω πᾶσαν ἄμεσον ἢ ἔμμεσον ὑποχρέωσιν τῆς Κύπρου διὰ τὰς 92 χιλ. λιρῶν, ἀλλ' ἡ Κυβέρνησις ἀντέταξεν, ὅτι ἡ ἀφαίρεσις τοῦ φόρου τούτου εἶναι ἀδύνατος, ὡς συντελοῦσα εἰς τὸ νὰ ἐκλίπῃ πᾶσα σχέσις τῆς ἐξαρτήσεως τῆς Κύπρου ἀπὸ τῆς Τουρκίας, προσθέσασα, ὅτι ὁ φόρος τῆς ὑποτελείας πρέπει νὰ πληρῶνῃται ὑπὸ τῶν Κυπρίων, ἀναγκωρίζοντων οὕτω τὰ ὑψηλὰ κυριαρχικὰ δικαιώματα τοῦ Σουλτάνου ἐπὶ τῆς ἑαυτῶν πατρίδος· οἱ Ἕλληνες τότε βουλευταὶ ἠπέλιθον τὴν Κυβέρνησιν, ὅτι θὰ παρώτρυναν τὸν λαὸν εἰς οἰκονομικὴν στάσιν, ἐὰν δὲν συγκατετίθετο τοῦλάχιστον εἰς τὸ νὰ περιορισθῇ ἐν τῇ ἐκ τῆς Νήσου περὶ τῶν 117 χιλ. λιρῶν, ποσοῦ, ὅπερ εἰσέπραγτε καὶ ἡ Τουρκία μετὰ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς συντηρήσεως τῆς διοικήσεως ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου, μάλιστα δὲ παρεδέχθησαν νὰ πληρῶνῃσιν 130 χιλ. ὡς διατείνεται ἡ Τουρκία, ὅτι ἐλάμβανεν ἐκ τῆς Νήσου, πᾶν δὲ περισσεύμα ἐκ τῶν 130 χιλ. ἔδει νὰ παρέχεται τοῖς Κυπρίοις πρὸς ἐκούσιαν διάθεσιν, φέροντες οἱ ἡμέτεροι βουλευταὶ ὡς ἐπιμαρτυρίαν καὶ τὴν συμφωνίαν τοῦ ἐπὶ τῆς Κατοχῆς Ἀγγλοῦ ὑπουργοῦ, ὅστις ἀντέταξεν ἐν τῇ μετὰ τοῦ Σουλτάνου διαπραγματεύσει του, ὅτι πᾶν περισσεύμα ἐκ τῶν 130 χιλ. λιρῶν δέον νὰ δαπανᾶται ὑπὲρ τῆς Κύπρου. Τὰς δικαίας ταύτας διαμαρτυρίας τῶν Κυπρίων βουλευτῶν ὑπεστήριξαν ἐν τῇ Βουλῇ τῶν κοινοτήτων καὶ οἱ φιλελεύθεροι, προσεζήρχοντος τοῦ φιλέλληρος κ. Pierpoint, ὅστις καὶ δι' ἄλλεπαλλήλων δημοσιευμάτων ἐν τῷ ἀγγλικῷ τύπῳ κακίζει τὴν ἐλεεινὴν ἀγγλικὴν διοίκησιν ἐν τῇ Νήσῳ· τοῦτο ἐγέννησέ τινα συμπάθειαν μετὰ τῆς πλειοψηφείας τῆς Βουλῆς, ἣτις τέλος ἀνεγνώρισε τὸ σφάλμα τῆς ἀγγλικῆς ἐν Κύπρῳ πολιτικῆς, παραχωρήσασα δοκιμαστικῶς ἐπὶ τριετίαν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ

θησαυροφυλακίου 50.000 ἐτησίως, ποσὸν καθιερωθὲν πλέον διὰ παντός, ἐφ' ὅσον οἱ προαιώνιοι τῶν Κυπρίων ἐθνικοὶ πόθοι μένουσιν ἀνεκπλήρωτοι. Τὸ τοιοῦτον χαρμόσυνον γεγονός ἐγέννησε καὶ τινὰς ἐνδοιασμοὺς εἰς τινὰς εἰθισμένους νὰ ὑφίστανται τὰς πικρίας τῆς ἀλλοπροσάλλου Ἀγγλικῆς ὑπεροβουλίας, μήπως ἡ τοιαύτη τῶν Δαναῶν δωρεὰ ἀποβῇ ἐπιζήμιος, ὡς πρὸς τὴν ἐθνικὴν ἀποκατάστασιν τῆς νήσου, ἰσχυρίζόμενοι, ὅτι τὸ ἐπίδομα τοῦτο τῶν 50 χιλ. λιρῶν ἐκ μέρους τῆς Ἀγγλίας δὲν δίδεται πρὸς ἐλάττωσιν τοῦ φόρου, ἀλλ' ἐπιψηφίζεται κατ' ἔτος ὑπὸ τοῦ Ἀγγλικοῦ κοινοβουλίου καὶ βαρύνει τὸ παθητικὸν τῆς Νήσου.

Ὁ τῆς Κύπρου ὑπερασπιστὴς φιλελεύθερος καὶ ἱππότης Βρετανὸς κ. Pierpoint ὑπέβαλε σχετικῶς πρὸς τὰς 50 χιλ. ἐρώτησιν τῷ ὑπουργῷ ἐν τῇ Βουλῇ, ὅστις ὅμως ἀνεκοίνωσε τῷ κ. Pierpoint ὅτι «τὸ ἐπίδομα τοῦτο δίδεται πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἐλλείμματος χωρὶς νὰ χρεῶται ἡ Νῆσος.» Μετὰ τὴν ἐπίσημον δήλωσιν ταύτην τὰ δύσπιστα Κυπριακὰ πνεύματα καθυσύχασαν καὶ ἀνεθάρρησαν, ὅτι ποιά τις οἰκονομικὴ ἀνόρθωσις θὰ διεδέχετο τὴν ἀφρευκτον καταστροφὴν, συνεπάγουσαν καὶ τὴν ἐθνικὴν αὐτῆς ἐπιπλοκὴν. Διὰ τῶν ἀνωτέρω γραμμῶν ἀνεπτύξαμεν τὴν προέλευσιν τοῦ ἐπαράτου ὑποτελικοῦ φόρου, ὅστις πληρῶνεται ὑπὸ τῶν πτωχῶν Κυπρίων παρὰ τὰ διεθνή νόμιμα καὶ τὴν σύμβασιν, ἣτις παρεχώρει τὴν Κύπρον τῇ Ἀγγλίᾳ, ἐξεθέσαμεν τοὺς λόγους, δι' οὓς ἡ Μεγάλη Βρετανία ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ τὸ ποσὸν τοῦτο, ἀνερευνόντες τὸ πνεῦμα τῆς καταλήψεως τῆς Νήσου, ἕνεκεν τῶν διὰ τὴν Ἀγγλίαν στρατηγικῶν λόγων καὶ τέλος ἐξιστορήσαμεν τὴν κατὰ κειροῦς προσπάθειαν τῶν Κυπρίων, ὅπως ἀποσείσωσι τὸν καταθλιπτικὸν τοῦτον φόρον καὶ τὴν ἐν μέρει ἐπίτευξιν τοῦ δικαίου τούτων πόθου, διότι τῷ ὄντι μεγάλη ἀδικία διεπράττετο εἰς βῆρος τῆς Νήσου, οὐδεμίαν ὠφέλειαν κεκτημένης ἐκ τῆς

ἐμμέσου χρηματικῆς συμβολῆς εἰς τὸ Ἄγγλικόν θησαυροφυλάκιον.

ΕΥΓΕΛΩΝ Γ. ΠΙΤΣΙΑΛΙΔΗΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον τεύχος).

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΤΟ ΚΡΗΤΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΝΟΜΙΑ

Ὁ Ἑλληνισμὸς διατρέχει κρισιμωτάτην ἐποχὴν. Τὸ κατ' ἐξοχὴν σπουδαιότατον Ζήτημα τῆς Ἑνώσεως τῆς Κρήτης, ἐπέπεσεν εἰς περιπλοκὴν ἀπελπιστικὴν καὶ ἡ Τουρκία εὗρε τὴν στιγμὴν κατάλληλον ἵνα ἀντιδράσῃ ἐπιμόνως εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑψίστης ὑποχρέωσός τινος ἡ ὁποῖαν ἀνέλαβον αἱ Δυνάμεις ἐν ὀνόματι τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἐλευθερίας, ἀπὸ τοῦ 1897 ἐπεμβῆσαι καὶ καταλαβοῦσαι τὴν Κρήτην καὶ ὑποσχεθεῖσαι τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς Ἑνώσεως. Δυστυχῶς τὸ Ἑλλ. Κράτος ἀκολουθοῦν ἀπὸ 45 ἐτῶν τὴν πολιτικὴν τῆς μοιρολατρίας καὶ προσηλωμένον εἰς τὰς Δυνάμεις δὲν ἠδυνήθη νὰ σκεφθῇ πέραν τούτου. Ἐφάντασθη τὸν βίον τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Τουρκίας ἀκύμαντον καὶ ὅλοι ἀπὸ τοῦ Ἀλεξ. Ζαΐμη μέχρι τοῦ τελευταίου Αὐλικοῦ καὶ βουλευτοῦ, ἐκαρτέρουν τὴν Ἑνωσιν καὶ οὔτε ἐλάμβανον καὶ τὴν Τουρκίαν ὑπ' ὄψει, ἐθεώρουν δὲ περιττὴν τὴν πολεμικὴν παρασκευὴν, φανταζόμενοι τὴν πολιτικὴν τῆς ἐπαιτείας θριαμβεύουσιν. Οὕτω κατωρθώθη νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ 1909 ἄνευ στρατοῦ καὶ ἄνευ στόλου καὶ νὰ εὐρεθῶμεν ἀνίσχυροι τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ Βουλγαρία καθίστα ὀριστικὴν τὴν προσάρτησιν τῆς Ἑλληνοκωτάτης Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας. Εὐρέθημεν δὲ εἰς τοιαύτην θέσιν ὥστε νὰ αἰσθανθῶμεν ἰσχυρὰν τὴν ἐπιβολὴν τῆς Τουρκίας, εὐθὺς ὡς οἱ Κρήτες ἐκήρυξαν τὴν Ἑνωσιν καὶ νὰ διαταχθῶμεν νὰ μείνωμεν ἀκίνητοι καὶ ἀδρανεῖς, οὐδ' ἐμβλέποντες καὶ πρὸς τὴν Κρή-

την. Ἠπειλήθη καθ' ἡμῶν εἰσβολὴ ἀπὸ Θεσσαλίας, ἣτις ἀκόμη εἶναι ἀνοχύρωτος, καίτοι παρήλθον ἑνδεκά ἔτη ἀπὸ τοῦ 1897, τοῦ ὁποῦ αἱ συμφοραὶ δὲν ἔγχεσαν ν' ἀνοίξουν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν Ἀρχόντων, οἵτινες φέρουσι τὴν εὐθύνην τοιαύτης προδοτικῆς ἀδιαφορίας. Ἐκ παραλλήλου δὲ πρὸς τὸ ἀνοχύρωτον τῶν συνόρων καὶ τὴν ἔλλειψιν Στρατοῦ καὶ Στόλου, ἔχομεν ἐπὶ ἑνδεκά ἔτη **χιλιάδας ἀπαλλαγέντων** οἵτινες δὲν γνωρίζουσι οὔτε τὸ ὄπλον νὰ κρατήσουν.

Καὶ δὲν εἶναι μόνον τὸ Κρητικὸν Ζήτημα ὄπερ χάνομεν. Περὶ Μακεδονίας οὔτε λόγος θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ γείνη καὶ ὁ μέγιστος τῶν Ἐθνικῶν κινδύνων καὶ ἡ φοβερώτερη Ἐθνικὴ συμφορὰ εἶναι ἡ μελετωμένη ἀπόφασις τῶν Νεοτούρκων εἰς τὸ νὰ καταλύσουν τὰ προνόμια τοῦ Πατριαρχείου τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ προνόμια τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Συνέχει τὴν στιγμὴν αὐτὴν θλίψις μεγάλη τὴν ψυχὴν μου· φρίττω καὶ μόνον ἀναλογιζόμενος τὰς μελλούσας συμφοράς, αἵτινες καθίστανται ἀνεπανόρθωτοι διὰ τὸν Ἑλληνισμόν, διότι ἀκριβῶς ἐκεῖνοι οἵτινες διευθύνουν τὸ κράτος καὶ κανονίζουν τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν, ἀφῆκαν τὸ Κράτος ἀνίσχυρον καὶ ἄδυνα τοῦν νὰ ἔχη καὶ **γνώμην** ἐπὶ τῶν Ἐθνικῶν ὑποθέσεων, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν ζωὴν αὐτὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὡς Φυλῆς καὶ ὡς Κράτους. Οἱ μακάριοι Ἑλληνες πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ καὶ ὁ περιούσιος λαὸς θὰ τρίβουν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ θὰ αἰσθανθοῦν φρικτὴν καὶ ὀδύνην, ἀλλ' ἀργὰ καὶ ἀποῦ ὅλοι ἠνέχθησαν τὴν πολιτικὴν τῆς ἀδιαφορίας διὰ Στρατὸν καὶ Στόλον.

Ἐν Κηφισίᾳ τῇ 4ῃ Φεβρουαρίου

ΔΗΜ. ΑΧΙΑ. ΚΑΡΩΝΗΣ

Δικηγόρος

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

ΤΙ ΕΣΤΙ ΓΥΝΗ

Μαγνητικὴ βελόνη, περίξ τῆς ὁποίας συστρέφονται παντοῦ εἶδους κατακτητικὰ ὄντα, ἀλληλεγκόμενα, ἀλληλαπωθούμενα, συνωθούμενα καὶ τέλος συντριβόμενα ὑπὸ τῆς ἰδέας τῆς προτιμήσεως.

Εὐγενὲς ἢ ἀγενὲς μέταλλον, ἀναλόγως τῆς ἀξίας ἢν εἰς αὐτὸ ἀποδίδομεν, συχνῶς ἐνέχουσα τὴν ἐναντίαν ἐκείνης ἢν φανταζόμεθα.

Ἡλιακὴ ἀκτίς κατακαίουσα τὰ ἐνδύτατα σπλάγχνα, ἡ ζωογονοῦσα θνήσκουσα καρδίαν.

Θεσπεσία εἰκὼν βαρύνουσα ὑπὲρ πάντα τὸν χρυσὸν τῆς γῆς.

Γλυκὺ καὶ φαντασιῶδες ὄνειρον, εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ ὁποῦ ἡ ζωὴ οὐδὲν λογίζεται.

Μεγαλοπρεπέστατον πλαίσιον, συμβολίζον τὴν ἠδυσπάθειαν ἐν ταυτῷ καὶ τὴν ὀδύνην.

Πολυτελέστατον κιβώτιον ἐν ᾧ ἀποθησαυρίζομεν ὅτι πολυτιμώτερον ἔχομεν ἐπὶ τῆς γῆς.

Βασιλικὸν διάδημα πεποικιλμένον διὰ στιλβόντων λίθων, ὧν ἡ ἀξία δυσκόλως ἐξελέγχεται.

Πτερόεσσα χρυσαλλίς, ἐκμυζῶσα τὴν ζωτικὴν οὐσίαν τοῦ ἀνθους ἐφ' οὗ ἐπικάθηται.

Μαγικὴ Σειρὴν θέλγουσα μέχρι ληθάργου ἐφ' ὄρου ζωῆς.

Μελίρρυτος ἄγγελος, λέγων πολλὰ ἐν σιωπῇ, πλεῖστα ἐν ὀλίγοις, οὐδὲν ἐν πολλοῖς.

Γλυκύθυμος ζέφυρος, οὗ αἱ θωπεῖαι μαλάσσουσι τὰς ὀρμάς τῆς ψυχῆς, διαυλακοῦσαι τὴν ὄδον τῆς χαρμονῆς.

Ροδόπεπλος ἡώς, ἐπὶ ἀδαμαντίνου κρματος ἐξυψουμένη εἰς αἰθερίους ἐκτάσεις, ἵνα ἐν καιρῷ θυμοῦ ἀσφαλῶς κατασυντρίψῃ τὸν ἐν αὐτῷ ἀγνώμονα θεατὴν.

Ποικιλὴ ἀνθοδέσμη ἐκ ποικιλωτέρων ἀνθέων, μὲ ποικιλοτάτας ιδιότητας.

Ἐπισφαλὴς λέμβος διασχίζουσα πελάγη καὶ ἐπὶ ὠκεανῶν ἀσφαλῶς διολισθαίνουσα.

Ἀρμονικὴ λύρα τὴν τοῦ Ὀρφέως ὑπερβαίνουσα, ἣς αἱ χορδαὶ χαλύβδινοι, ναρκωτικὸς δ' ὁ ἦχος.

Μαρμαίρουσα λίμνη ἐν ἣ ἀντικατοπτρίζονται αἱ ἰδανικώτεροι μορφαὶ καὶ ἣς τὸ βάθος ἀγνοοῦντες, βυθίζομεν τὸν πόδα, ἵνα ἀπωλέσωμεν τὰς αἰσθήσεις.

Πηγὴ ἀθανασίας, ἐν ἣ διαβιοῦσι καὶ τὰ ὀλεθριώτερα τῶν μικροβίων, ἀτινα, ἂν τυχόν καταπίωμεν, τελευτῶμεν τὴν ὑπαρξιν ἐν μέσῳ σπαραξικαρδίων πόνων.

Θεσπέσιον ἵνδαγμα γοητεῦον τὴν ψυχὴν, αἰχμαλωτίζον τὴν καρδίαν καὶ σκοτιζον τὴν διαυγεστέραν διάνοιαν, ἐκθαμβούμενον καὶ ὑποτασσόμενον ἐνίοτε παραδόξως καὶ ἐντέχνως, ἐνῷ θὰ ἐξέφευγε τῶν χειρῶν τοῦ μᾶλλον ἐπιτηδείου θηρευτοῦ.

Καθηγητῆς ξένων γλωσσῶν ἐν τῇ Ἐμπορικῇ καὶ Βιομηχανικῇ Ἀκαδημίᾳ.

Ξ. Γ. ΑΣΤΕΡΙΑΔΗΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΑΙ ΒΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΗΜΕΤΕΡΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου τεύχους).

Ἡ ἀνθρωποφαγία ἐν Μεταλλοπολίᾳ εἶνε διαδεδομένη εἰς τὰς πλείονας τῶν φυλῶν. Ὁ Brown καὶ ὁ Cockerell εὗρον ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ καλύβῃ ἐν νέᾳ Ἰρλανδίᾳ 35 κάτω σιαγόνας, ἐν δὲ τῇ αὐτῇ ἄλλῃ τινὸς καλύβης φοίνικα, ἐφ' οὗ δι' ἐντομῶν, ἐν εἴδει τσέτουλας, ἐσημειοῦντο 75 ἀνθρωποφαγίαι, ὁ βραχίων δὲ καὶ ἄλλα τμήματα τοῦ σώματος θύματός τινος ἐκρέμαντο κεκαπνισμένα ἐν τῇ αὐτῇ καλύβῃ. Οἱ κάτοικοι τοῦ Fidschi ὄχι μόνον τρώγουσι τοὺς ἐν πολέμῳ συλλαμβανόμενους ἐχθρούς, ἀλλὰ καὶ καταδικάζοντες φυλὴν τινα ὑποχρεοῦσιν αὐτὴν εἰς ἀποστολὴν κατ' ἔτος ἐνός ἀτόμου πρὸς ἐορτὴν καννιβχλιστικὴν. Οἱ κάτοικοι τῆς νέας Βρετανίας κατατρώγουσι μόνον αἰχμαλώτους, καὶ τούτους μόνον οἱ ἄνδρες,

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Βουλευτής Ἀττικῆς καὶ Ἱατρός.

Ἡ «Πανελλήνιος Ἐπιθεώρησις» θεωρεῖ ἑαυτὴν εὐτυχῆ κατορθώνουσα σήμερον νὰ δημοσιεύσῃ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐγκρίτου παρ' ἡμῶν ἱατροῦ καὶ δημοφιλοῦς βουλευτοῦ κ. Γεωρ. Παπαβασιλείου.

Ὁ κ. Παπαβασιλείου καταγόμενος ἀπὸ τὸ ὀλίγας ὥρας ἀπέχον τῶν Ἀθηνῶν χωρίον Μαρκόπουλον ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας ἐγκατεστάθη ἐν μέσαις Ἀθήναις. Μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν του μετέβη εἰς Παρισίους, ἐνθα ἠσκήθη ἐπὶ μακρὸν εἰς τὰ ἐκεῖ νοσοκομεῖα, ἐπιστρέψας δ' ἐνταῦθα κατέλαβε περιβλεπτον θέσιν με-

ταξὺ τῶν συναδέλφων του. Μετὰ μικρὸν ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεώς του χρόνον ἐν Ἀθήναις ἀρχεται ἡ μεγάλη καὶ εὐεργετικὴ δρασίς του. Ἀπὸ τὸ 1882—1885 διετέλεσεν ἱατρός τῶν Ἐξεταστικῶν Φυλακῶν Ἀθηνῶν, ἐν αἷς οὐ μόνον τὴν φιλόανθρωπον τοῦ Ἀσκληπιοῦ τέχνην μετέβη, ἀλλ' ἐφρόντισε πατρικῶς φερόμενος καὶ περὶ τῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶ ἐν αὐταῖς, συστήσας βιβλιοθήκην τελείαν. Κατὰ τὸ 1889 διατελὼν ἱατρός τῶν Φυλακῶν Συγγροῦ κατάρθωσε τῇ ἐπιμόνῳ προσπαθείᾳ του νὰ συστηθῇ ἐν αὐταῖς φαρμακεῖον καὶ νοσοκομεῖον καὶ οὕτως ἔκτοτε χάρις τῇ φροντίδι τοῦ φιλοανθρώπου καὶ

φιλοπροόδου τούτου βουλευτοῦ οἱ δῦσμοιροὶ κατάδικοι ἀσθενούντες εὐρίσκουν ἀρκετὴν περίθαλψιν. Τὸ 1888 ὢν Νομαρχικὸς Σύμβουλος τοῦ νομοῦ Ἀττικῆς, διατελέσας τοιοῦτος ἐπὶ ζετίαν, κατάρθωσε καὶ καθωρίσθησαν τὰ ὄρια τῶν δήμων Θυρακίων καὶ Λαυρεωτικῆς, ὅπως εὐρίσκονται σήμερον. Ἐπὶ τῆς Δημαρχείας Καλλιφορνῆ ἐξελέγη Σύμβουλος τοῦ Ὀρφανοτροφείου, δυστυχῶς ὅμως ἠκυρώθη ἡ ἐκλογή του ὑπὸ τοῦ τότε Ὑπουργοῦ κ. Τριανταφυλλάκου, ἕτε μὴ ὄντος δημότου Ἀθηναίων. Τὸ ἐπόμενον ἔτος ἦτο τὸ 1899 τὸ νέον Δημοτικὸν Συμβούλιον τοῦ Δήμου ἐξέλεξεν αὐτὸν Σύμβουλον τοῦ Ἀδελφάτου τοῦ Βρεφοκομείου, διατελέσαντα τοιοῦτον ἐπὶ δύο συνεχεῖς περιόδους μετὰ παρέλευσιν τῶν ὁποίων ἀποχωρήσας ἔγραψε τὴν Στατιστικὴν καὶ Χειρουργικὴν τῶν παιδῶν, πραγματείας ἀξίας λόγου, αἷτινες ἀνεδημοσιεύθησαν εἰς τὸ Annales de Therapeutiques et Chirurgicales infantiles de Paris. Ἀπὸ τὸ 1899—1902 διετέλεσεν ἱατρός τῆς Ἀστυκλιτικῆς, ὅτε πιεσθεὶς ὑπὸ πλείστων κομματαρχῶν καὶ εὐυπολήπτων πολιτῶν ἔθεσε τὸ 1902 ὑποψηφιότητα βουλευτοῦ Ἀττικῆς, ἀλλ' ἀπέτυχε πρὸς μεγίστην θλίψιν πάντων. Τὸ 1905 ἐκτεθεὶς καὶ αὐθις ὡς ἀχρωμάτιστος ἐξελέγη μετὰξὺ τῶν πρώτων διὰ καταπληκτικῆς πλειονοψηφίας, εἰσελθὼν δ' ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ κατετάχθη ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ κ. Ράλλη. Εἶνε εἰς τῶν ὀλίγων βουλευτῶν τῶν ἐκλεγομένων ἀνευ χρηματικῶν μέσων, καθότι ὁ λαὸς κυριολεκτικῶς τὸν λατρεῖ. Καίτοι πρὸ μικροῦ εἰσῆλθεν ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ ὡς ἀντιπρόσωπος Ἀττικῆς ἔχει ὅμως νὰ ἐπιδείξῃ ἔργα, ἅτινα μόνον εἰς φίλεργος ἀντιπρόσωπος ἠδύνατο νὰ ἐπιτελέσῃ. Ἡ ἐπέκτασις τοῦ ἐντὸς τῆς πόλεως καὶ ἐν τοῖς πέριξ τροχιοδρόμου, ἡ τροποποίησις τοῦ περὶ σφαγείων νόμου ἐπὶ τὸ τελειότερον καὶ ἡ ἱδρυσις Δημοσίου Ἀπολυμαντηρίου Ἀθηνῶν, οὕτινος μέχρι τοῦδε δυστυχῶς ἐστερούμεθα καὶ ἐκ τῆς ἐλλείψεως τοῦ ὁποίου δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ Φυμκτιώτις καὶ σωρεῖα ἄλλων

νοσημάτων ἀπεδεκάτιζε τὸν λαόν, ὀφείλονται εἰς τὰ φιλοπάτριδα αἰσθήματά του. Εἶνε ἐκ τῶν ἐλαχίστων ἀντιπροσώπων τοῦ Ἔθνους ὅστις ἐννοεῖ νυχθημερόν νὰ ἐργάζεται. Καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ πλείστοι τῶν Βουλευτῶν μας ὑπνώττουσι τὸν νήδυμον ὕπνον ἐν τε τῇ Βουλῇ καὶ ἐκτὸς αὐτῆς μόνον εἰς ἀντιπρόσωπος ἐξελθὼν ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς ἐντίμου ἐργατικῆς τάξεως, ὁ κ. Παπαβασιλείου παλαίει, ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τῶν ἐκλογέων των. Τὸ παρελθὸν θέρος ἐπεσκέφθη τὴν Βιέννην, τὸ Βερολίνον καὶ τοὺς Παρισίους ἐν ἐκάστη δὲ πόλει διέμεινε περὶ τὸν μῆνα καὶ ἐπισκέφθη τὰ νοσοκομεῖα καὶ τὰ διάφορα σανατόρια, ἐμελέτησε τὸ περὶ τῶν ὑπονόμων τῶν πόλεων καὶ πλείστα ἄλλα περὶ ὧν ὠμίλησε καὶ θὰ ὀμιλήσῃ ἐν τῇ Βουλῇ. Εἰς ὅλα τὰ Πανεπιστημιακὰ ζητήματα ἔχει ἀναμιχθῆ συστήτας ὅ,τι γνωρίζει ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως.

Εἶνε ὑπὲρ τῆς οἰνοπαραγωγῆς, ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τῆς ἀρσεως τῆς κρίσεως ταύτης. Μόνον εἰς τοιοῦτος πολιτευτῆς ἠδύνατο ἐντὸς μικροῦ διαστήματος νὰ ἐπιφέρῃ τοσαύτας ὠφελείας εἰς τὸν τόπον μας, καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ πλείστοι τῶν πολιτικῶν μας περιέρχονται χάριν ἀναψυχῆς τὴν Εὐρώπην, ἐνθυμούμενοι τοὺς ἐκλογεῖς των μόνον κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν ἐκλογῶν.

δικαιολογούμενοι λέγουσιν, ὅπως βεβαιοῖ ἡμᾶς ὁ ἱεραπόστολος Brown, ὅτι πράττουσι τοῦτο πρὸς ἐκφόβισιν τῶν ἐχθρῶν. Εἰς τινὰς χώρας τῆς Νέας Γουινέας τὸ ἀνθρώπινον κρέας εἶνε τόσῳ περιζήτητον, ὥστε κατατρῶγονται καὶ οἱ ἐκ φυσικοῦ θανάτου ἀποθανόντες συγγενεῖς. Καθ' ἅπασαν τὴν Νέαν Γουινέαν καὶ τὰς γειτονικὰς νήσους, αἱ ἀνθρώπινα σιαγόνες, συνδεόμεναι ἀπὸ τοῦ ἀνοικτοῦ μέρους δι' ἄλλων ὀστέων χρησιμοποιοῦνται ὡς βραχιόλια.

Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ διεγείρω περαιτέρω τὴν ἀγδίαν καὶ τὴν σρικὴν ἀναφέρων φυλὰς ἐν Πολυνησίᾳ, ταῖς Φιλιππίναις Νήσοις, τῇ Βορνέῳ

καὶ τῆ Βορείᾳ Λουζῶνι, ἀναρροφούτας ἀπὸ τοῦ διὰ λίθου συνθλωμένου κρηνίου τὸν ἐγκέφαλον πρόσφατον, ἄλλας ἐν Ταχιτί, ὧν αἱ μητέρες στεροῦνται καὶ αὐτοῦ τοῦ εἰς τὰ πλεῖστα τῶν ζώων κοινοτάτου αἰσθήματος τῆς μητρικῆς πρὸς τὰ τέκνα φιλοστοργίας, θανατοῦσαι αὐτὰ κατ' ἔθος, ἰδίως τὰ θήλεα, ἅμα γεννώμενα, οὔτε ἐπιχειρῶ νὰ ἀνεύρω ὅμοια ἔχνη καὶ εἰς παραδείγματα τοῦ πεπολιτισμένου ἀνθρώπου. Παρκαλείπω δὲ νὰ καταδείξω ὅτι αἱ τελευταῖαι ἀπηχῆσεις τῶν ἀγρίων τούτων ἐθίμων ἔρχονται πρὸς ἡμᾶς καὶ ἀπ' αὐτῶν τῶν ἀρχαιοτάτων ἐλληνικῶν χρόνων, οἷον κατὰ τὴν ἀποδειροτόμησιν τῶν δώδεκα μεγάλων υἱῶν τῶν Τρώων παρὰ τὴν πυρὰν τοῦ Πατρόκλου! Εἶνε ἱκανὰ νομίζω ὅσα ἀνέφερα περὶ τῆς θηριωδίας ἑκατομμυρίων ὄλων ἀνθρώπων, ὅπως πείσωσιν ἡμᾶς, ὅτι καὶ σήμερον ἔτι ὁ ἀνθρωπος εἰς πολλὰς χώρας τῆς γῆς παρέμεινεν οἶος ἦτο, καὶ ὅτι τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ πρόγονοι ἡμῶν βεβαίως ἔζων «ἐν ἀντροῖς» «ἠῦτε θῆρες» κατὰ τὸν Ὀμηρικὸν ὕμνον καὶ ὅτι χιλιετηρίδας ἐτῶν πρὸ τῆς καταστάσεως ταύτης ὁ ἀνθρωπος ἦτο οἶος περιγράφει αὐτὸν ἢ προμυθικῆ Ἀνθρωπολογία ὅπως ἀποτεθριωμένος, δὲν προσκρούει κατὰ τῆς λογικῆς.

Διατὶ ὁ ἀνθρωπος ἐν τισὶ μὲν χώρῃς προήχθη εἰς ἀνάπτυξιν, ἐν ἄλλαις δὲ οὐχί, τότε ἤρξατο ἀναπτυσσόμενος, ἀν' ἢ ὀρθοστασία αὐτοῦ προηγήθη τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἐγκεφάλου ἢ τὰνάπαλιν, ἔνεκα τίνος λόγου ἐγένετο ἄτριχος καὶ γυμνός, τότε ἤρξατο διαρθρῶν τὴν φωνὴν εἰς λόγον καὶ συμπηγνύμενος κατ' ἀγέλας, βραδύτερον δὲ καὶ κοινωνίας, ὅποια ἦσαν αἱ πρῶται αὐτοῦ ἀνάγκαι καὶ τίνι τρόπῳ ἀνθίστατο κατὰ τῶν δυσμενῶν ὄρων τῆς ζωῆς, πῶς ἀνεπτύχθησαν ἐν αὐτῷ βαθμηδὸν καὶ κατ' ἀνάγκην αἱ ἔννοιαί τῆς ἠθικῆς, τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος, τῆς συνειδήσεως, τοῦ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ, πόθεν ὠρμήθη εἰς τὰς ἐννοίας τῆς ψυχῆς, τῆς θρησκείας καὶ τὰ τοιαῦτα, εἶνε ζητήματα πρὸ πολλοῦ ἀπασχολή-

σαντα τοὺς ἀνθρωπολόγους καὶ φιλοσόφους, καὶ ἱκανῶς διαλευκανθέντα διὰ τοὺς ἀπροκαταλήπτως κρίνοντας τὰς νεωτέρας ἐρεῦνας, μὴ ἀνήκοντα δὲ ποσῶς εἰς τὰ ὅρια τοῦ παρόντος θέματος. Προσθέσωμεν δ' ἐνταῦθα ὅτι τὰ φλέγοντα ταῦτα ζητήματα πρὸ πολλοῦ ἤρχισαν διαδιδόμενα καὶ διεγείροντα τὸ γενικὸν διαφέρον ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ. Οὕτω δὲ διὰ τῶν νέων τούτων ἰδεῶν τὸ βλέμμα τρεπόμενον πέραν τῶν νεφελοδῶν καὶ ἀκάρπων χωρῶν τῶν θεωρητικῶν ὄνειροπολήσεων, τῶν κληρονομηθεισῶν ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος καὶ τοῦ μέσου αἰῶνος, διευθύνεται εἰς αὐτὸν τὸν μυελὸν τῆς ζωῆς καὶ τὴν πραγματικότητα.

Φθῆς εἰς τὸ τέλος τῆς βραχείας, ὡς ἐπέβαλεν ἐμοὶ ὁ χρόνος, ἐπιθεωρήσεως τῶν περὶ τῶν ἀπωτάτω προγόνων τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐργασιῶν, δὲν εὐρίσκω ἀρμοδιώτερον κατακλειδα εἰς ἅπαντα τὰ ἀνωτέρω λεχθέντα ἢ τοὺς λόγους αὐτοῦ τοῦ μεγαλοφυοῦς ἀνδρός, ὅστις δεύτερος μετὰ τὸν Κοπέρνικον ἔδωκε τὴν γιγαντιαίαν ὄθησιν εἰς ριζικὴν ἀνατροπὴν ἀπασῶν τῶν παλαιῶν παραδόσεων, δι' ὧν μέχρι χθὲς ἀνετρέφετο ὀλόκληρος ἢ πεπολιτισμένη ἀνθρωπότης.

«Τὸ κύριον συμπέρασμα, εἰς ὃ κατέληξα ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ (λέγει ὁ Δάρβιν), θὰ φανῆ ὑπὸ τῶν πολλῶν, ὡς δυστυχῶς ἔχω λόγους νὰ ὑποθέτω, λίαν ἀηδές. Ἄλλὰ δὲν δύναται τις ν' ἀμφιβάλλῃ ὅτι καταγόμεθα ἀπὸ βαρβάρων. Δὲν θὰ λησμονήσω δὲ ποτὲ τὴν ἐκπληξιν, τὴν ὁποίαν ἤσθηθην, ὅτε κατὰ πρῶτον εἶδον σωρὸν φαουερλανδῶν ἐπὶ ἀγρίας τινὸς ἀπορῶγος ἀκτῆς συνηθροισμένων. Εὐθύς διήλθε διὰ τῆς φαντασίας μου ἡ σκέψις ὅτι τοιοῦτοι ἦσαν οἱ πρόγονοι ἡμῶν. Οἱ ἀνθρωποὶ οὗτοι ἦσαν ἐντελῶς γυμνοὶ καὶ διὰ χρώματος βεβαμμένοι, αἱ μακρὰ αὐτῶν τρίχες ἦσαν συγκεκολλημέναι ἢ πεπιλημέναι, εἶχον τὸ στόμα κεχηνὸς ἐκ τῆς διεγέρσεως, τὴν ἔκφρασιν ἀγρίαν, ἔμπληκτον καὶ κυχύοπτον. Δὲν εἶχον ποσῶς ἐργαλεῖα, ἔστω καὶ ἀτελῆ, ἔζων δὲ

ἀπὸ ζώων ἀγρίων, ἅτινα τυχὸν θὰ ἐφόνευον. Δὲν εἶχον διοίκησιν, ἦσαν δὲ ἀμείλικτοι πρὸς ἕκαστον μὴ ἀνήκοντα εἰς τὴν φυλὴν των. Ὁ ἰδὼν ἄγριον ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ πατριδί δὲν θὰ αἰσθανθῆ βεβαίως μεγάλην αἰσχύνην ἀν ἀναγνωρίσῃ ὅτι τὸ αἶμα ἔτι ἀτελεστέρων ὄντων ῥεεῖ εἰς τὰς φλέβας του. Ὡς πρὸς ἐμὲ θεωρῶ προτιμότερον νὰ κατὰγωμαι ἀπὸ τοῦ ἡρωϊκοῦ ἐκείνου μικροῦ πιθήκου, ὅστις ἀντέστη εἰς τὸν ἐπικίνδυνον αὐτοῦ ἀντίπαλον, ὅπως σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ φύλακος αὐτοῦ, ἢ ἀπὸ τοῦ γηραιοῦ ἐκείνου Παδριανοῦ, ὅστις κατερχόμενος ἀπὸ τοῦ ὄρους ἔφερον ἐν θριάμβῳ νεκρὸν σύντροφον διὰ μέσου πολλῶν ἐκπλήκτων κυνῶν, καὶ οὐχὶ ἀπὸ τοῦ ἀγρίου ἀνθρώπου, τοῦ εὐρίσκοντος ἡδονὴν εἰς τὰς βρασάνους τῶν ἐχθρῶν, τοῦ φονεύοντος ἀνευ τύψεως συνειδότος τὰ ἴδια τέκνα, τοῦ μεταχειριζομένου τὰς ἰδίας γυναῖκας ὡς αἰχμαλώτους, τοῦ ἀγνοοῦντος τὸ αἶσθημα τῆς αἰδοῦς καὶ κυριαρχουμένου ὑπὸ ἀμέτρων προλήψεων καὶ δεισιδαιμονιῶν».

ΣΠΥΡ. ΜΗΛΙΑΡΑΚΗΣ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΤΕΛΟΣ

Ο ΑΛΚΟΟΛΙΣΜΟΣ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α ΒΕΘΑΝΟΠΟΥΔΟΥ

Ἰατροῦ κλπ.

Καὶ ἤδη ἐρχόμεθα εἰς τὰς βαρυτάτας συνεπειὰς ἃς ἐπιφέρει ὁ ἀλκοολισμὸς παρὰ τοῖς ἀπογόνους.

Τὰς ὀλεθρίας συνεπειὰς ἐπὶ τῶν ἀπογόνων τῶν ἀλκοολικῶν δὲν δύναται τις νὰ καταλέξῃ. Παιδιά βλάκες, παιδιά με σπασμούς, ὑδροκέφαλα, παιδιά ἐπιληπτικά, παιδιά ἐκπεφυλισμένα, εὐόργιστα, τοιαῦτά εἰσι δι' ὀλίγων τὰ τέκνα τοῦ ἀλκοολικοῦ. Ὅταν δὲ συμπέσῃ νὰ εἶνε ἀμφοτέροι οἱ γονεῖς ὁπαδοὶ τοῦ Βάκχου, τότε φέρουσιν εἰς φῶς δυστυχῆ πλάσματα βραχυβία. Τοῦτο δ' εἶνε εὐτύχημα κα-

θότι θὰ ἐπληροῦτο ἡ κοινωνία ἐκπεφυλισμένων, ἅτινα οὐδὲν θὰ ἠδύναντο νὰ πράξωσιν, ἀλλὰ μόνον θὰ ἦσαν ἄχθη ἀρούρης. Μεταξὺ ὄλων τῶν κρατῶν τῆς ὑψηλῆς τὰ σκῆπτρα τῆς θνητότητος τὴν σήμερον κατέχει ἡ Γαλλία. Ἐκ στατιστικῶν ἀπεδείχθη ὅτι ἡ Γερμανία ἐντὸς 96 ἐτῶν διπλασιάζει τὸν πληθυσμὸν της, ἡ Δανία εἰς 70, ἡ Ἀγγλία εἰς 60, ἐν ᾧ ἡ Γαλλία μόλις ἐντὸς 330 ἐτῶν θὰ δυνηθῆ νὰ διπλασιάσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν κατοίκων της. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω δύναται τις νὰ εἶθῃ τίνα ὄλεθρον ἐπιφέρει εἰς τὴν ἐκπεφυλισμένην Γαλλίαν ὁ ἀλκοολισμὸς. Πλὴν τῶν ἀνωτέρω ὀλεθρῶν, ὁ ἀλκοολισμὸς εἶνε αἰτία καὶ τοῦ νατισμοῦ, καθότι παρετηρήθη ὅτι τῶν διασῆμων νέων οἱ γονεῖς ἦσαν ἀλκοολικοί.

Γνωστὸν τοῖς πᾶσι τυγχάνει ὅτι ἡ ἐμπότισις δι' οἶνοπνεύματος κατὰ τὸ στάδιον τῆς ἀναπτύξεως εἰς τοὺς κύνας καθιστᾷ αὐτοὺς νανοφυεῖς.

Τὰ τέκνα τῶν ἀλκοολικῶν ὡς γνήσια τέκνα τούτων ἀκολουθοῦσιν ὡς τὰ πολλὰ τὴν ἕξιν τοῦ πατρὸς των.

Ἡ σύλληψις ἐν μέθῃ φέρει εἰς φῶς τέκνα ἐπιληπτικά καὶ βλακώδη ὡς τοῦτο πρῶτοι παρετήρησαν οἱ Flemming, Audigé καὶ ὁ Serveaux. Ἐν τέλει ἀνκφέρω ὅτι τῶν πλείστων αἰμοφόρων κακούργων καὶ ἐν γένει ἐκφύλων ὁ πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ των ἐτύγχανον ἀλκοολικοί.

Ἢδη ἐρχομαι εἰς τὸ ζωτικώτερον μέρος τοῦ ἀλκοολισμοῦ, εἰς τὴν θεραπείαν τούτου. Πρῶτον ἡ θεραπεία τοῦ ἀλκοολισμοῦ ἐπέρχεται διὰ τῆς ὑποβολῆς ἐν ἐργηγόρσει, δεύτερον διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ καὶ τρίτον δι' ἐνέσεων στρυγγίνης.

Τὴν δι' ἐνέσεων στρυγγίνης θεραπείαν τοῦ ἀλκοολικοῦ ἐφήρμησαν τὸ πρῶτον οἱ Ἀμερικανοὶ ἰατροί. Ἐνέσεις στρυγγίνης εἰς δόσιν 6—8 χιλιογράμμων δ' ἡμέρας ἐπιφέρουσιν οὐ μόνον τοῦ νευρικοῦ συστήματος τοῦ ἀλκοολικοῦ τῶνωσιν, ἀλλὰ καὶ ἀηδίαν πρὸς τὸ οἶνοπνευμα.

Δέον ν' αποφεύγωμεν τὰς διὰ στρυγγίνης ἐνέσεις, ὅταν ὑφίστανται βλάβαι τῶν νεφρῶν ἢ τοῦ ἥπατος, καθότι τότε, ἕνεκεν τῆς μὴ φυσιολογικῆς λειτουργίας τούτων δύναται νὰ ἐπέλθῃ ἀθροισμὸς τοῦ φαρμάκου, ὅστις νὰ μᾶς ἐμβάλῃ εἰς μεγίστους κινδύνους.

Τέταρτον καὶ τελευταῖον ἔχομεν τὴν δι' ἀνταιθυλίνης θεραπείαν.

Ὁ ὄρρος ἵππων, κυνῶν, βοῶν κ.τ.λ. δηλητηριασθέντων δι' οἰνοπνεύματος χρησιμοποιοῦται εἰς ἐνέσεις, πρὸς θεραπείαν τοῦ ἀλκοολισμού. Ὁ ὄρρος οὗτος καλεῖται ἀνταιθυλίνη.

Διὰ τῶν τοιούτων ἐνέσεων ἐπέρχεται ἀηθία εἰς τὸ οἰνόπνευμα, αἱ δὲ μέχρι τοῦδε δοκιμαί μᾶς παρουσιάζουσι στατιστικὴν λίαν εὐοίωνον.

ΤΕΛΟΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Δοὺς τὰς ἐπ' ἀδείξ ἐξετάσεις του ἐνώπιον τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς ὁ ἐκ Καρδίτσης ἀδελφικὸς φίλος τοῦ ἡμετέρου διευθυντοῦ κ. Σωτήριος Γκίκας, ἔλαβε τὴν ἀδειαν τοῦ μετέρχεσθαι τὸν Ἰατρὸν μὲ τὸν βαθμὸν Ἄριστα, ἐπαξίως τῶν μελετῶν του. Περιττὸν θεωροῦμεν νὰ κάμωμεν ἐπὶ πλέον μνεῖαν περὶ τοῦ ἐμβριθοῦς τούτου Ἀσκληπιάδου, ἀρκούμενοι μόνον εἰς τοῦτο ὅτι ὑπῆρέτησεν εἰς πάντας τοὺς κλάδους τῆς Ἰατρικῆς, ἔνθα διεκρίθη διὰ τὴν μεγάλην φιλοπονίαν του.

Ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ καλλίστου νέου κ. Λυκούργου Δρογγίτου, διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τοῦ Πιλοποιείου Πουλοπούλου, μετὰ τῆς ὡραίας καὶ χαριτοβρύτου δεσποινίδος. Ὀλυμπίας Α. Μεταξᾶ.

Ἡ «Πανελληνίος Ἐπιθεώρησις» εὐχεται εἰς τοὺς νεογμούς ἀνθόσπαρτον τὸν βίον τῆς ζωῆς των.

Ἀπεβίωσε καὶ ἐκηδεύθη μεγαλοπρεπῶς ἡ Αἰκατερίνη Νικολ. Βερέτσου, σύζυγος τοῦ ἐμπόρου μας κ. Ν. Βερέτσου. Ἡ ἀποβιώσασα σεβαστὴ καὶ πολῦτιμος δέσποινα ἦτο πρότυπον συζύγου καὶ φιλοστόργου μητρός. Εἰς τοὺς τόσον ἀλγεινῶς θλιθέντας εἰκειούς τῆς μεταστάσης ἀπευθύνομεν τὰ βαθέα καὶ εἰλικρινῆ ἡμῶν συλλυπητήρια καὶ ἰδίᾳ πρὸς τὸν, ἐκ τῶν διευθυντῶν τοῦ περιοδικοῦ «Νέας Ἐποχῆς», υἱόν τῆς, ἀγαπητὸν δι' ἡμῶν φίλον κ. Βασίλειον Ν. Βερέτσου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Προσεχῶς ἐκδίδεται ὑπὸ τοῦ ἀγαπητοῦ συνεργάτου τῆς «Πανελληνίου Ἐπιθεώρησεως» κ. Σπύρου Ι. Σπυριδωνίδου, Ἰποδιευθυντοῦ τῆς «Ἀστραπῆς» δευτέρα σειρά τῶν Μακεδονικῶν Διηγημάτων του. Καὶ ὁ δεύτερος αὐτὸς τόμος, ἀπὸ τὴν μεγάλην ζωὴν τοῦ

Μακεδονικοῦ ἀγῶνος, θὰ γεννήσῃ ρῆγος πατριωτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ θὰ κάμῃ καρδίας νὰ πᾶλλουν ἀπὸ τὰς ἀναμνήσεις ἐπεισοδίων ἡρωϊκῶν καὶ τραγικῶν συγχορῶνας. Ἡ τιμὴ ἐκάστου τόμου ὄρισθη εἰς δραχμὴν μίαν.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσωσι τὰ «Μακεδονικὰ Διηγήματα» τοῦ κ. Σπυριδωνίδου (σειρὰ δευτέρα) ἄς σπεύσωσι νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν ἢ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Πανελληνίου Ἐπιθεωρήσεως», ἢ εἰς τὸν ἐκδότην, ὁδὸς Ἀδριανοῦ ἀριθ. 26, Ἀθήνας.

Νέα Ἐποχὴ. Ἐξεδόθη τὸ 2ον καὶ 3ον τεῦχος τοῦ λαμπροῦ καλλιτεχνικοῦ μας περιοδικοῦ «Νέας Ἐποχῆς», μὲ ὡραιότατην ὕλην, εἰκόνας καὶ ἐν γένει περιέχει ὅλην τὴν καλλιτεχνικὴν κίνησιν τὴν ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ καὶ τῇ Ἑλληνισμῶ. Οἱ διευθυνταὶ ταύτης κ. κ. Ἰωάν. Σκληρός, Βασίλειος Βερέτσος καὶ Ν. Πρίντζης εἶνε ἀξιοὶ πράγματι θερμότητων συγχαρητηρίων, καθότι μᾶς παρουσιάζουν ἐν τέλει καλλιτεχνικὸν περιοδικόν. οὕτινος μέχρι τοῦδε δυστυχῶς ἐστερούμεθα.

Τὸ Ἐμπόριον. Διευθυντῆς ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς κ. Κ. Παναγιωτόπουλος. Τὸ Ἐμπόριον πωλεῖται ἀντὶ 60 λεπτῶν τὸ τεῦχος καὶ εὐρίσκειται εἰς ὅλα τὰ ὑποπρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων. Συνδρ. ἐτησίᾳ 5 δρ. Ἐξωτερ. φρ. χρ. 5. Γραφεῖα, ὁδὸς Σωτείρας 18, Πειραιεύς.

Ἀλήθεια. Ἐφημερίς ἐβδομαδιαία, πολιτικὴ καὶ φιλολογικὴ, ἐκδιδομένη ἐν Λεμεσῶ τῆς Κύπρου ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Δ. Φραγκοῦδη. Συνδρομὴ ἔξωτ. σελλίνια 13. Ἡ Ἀλήθεια εἶνε ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν Κυπριακῶν ἐφημερίδων.

Ὁδηγὸς τοῦ Ταξειδιώτου. Περιοδικὸν ἐκδιδομένον μηνιαίως τῇ ἀρωγῇ τῶν ἐν Ἑλλάδι σιδηροδρομικῶν καὶ ἀτμοπλοικῶν ἐταιρειῶν, ἐπιμελεῖα Δημητρ. Γ. Μπέζη καὶ Κανάρη Β. Φρυδᾶ. Ἐκαστον τεῦχος λεπτὰ 30. Συνδρομὴ ἐτησίᾳ δραχ. 3. Γραφεῖα ὁδὸς Καίρη 6, Ἀθήναι.

Ποικίλη Στοὰ καὶ Τὰ Γεωργικὰ Χρονικὰ περιοδικὰ δεκαπενθήμερα ἐκδιδομένα ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Χ. Ἐλευθεριάδου, γεωπόνου ἐν Ἡρακλείῳ τῆς Κρήτης. Συνδρομὴ ἐκάστου ἔξωτ. ἐτησίᾳ φρ. χρ. 3.50.

Θρησκευτικὸς Ὁδηγὸς τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ ὑπὸ Θεοδ. Δ. Παπαδημητρακοπούλου, βιβλίον ἀναγκαϊότατον τοῖς πᾶσι. Πωλεῖται ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς, χρυσὸδ. 2.

Ἡ Ἑλλονοδία ἐν Ἑλλάδι τοῦ ἔτους 1908. Βιβλίον ὅπερ εὐρίσκειται παρὰ τῷ Γενικῷ Γραμματεῖ τοῦ πρὸς Περιστολήν τῶν Ἑλωδῶν Νόσων Συλλόγου κ. Ἰωάν. Καρδαμάτη, ἱατρῷ (Ἐν Ἀθήναις, Πλατεῖα Κολωνακίου, Κανάρη 26) καὶ παρέχεται δωρεάν εἰς τοὺς αἰτοῦντας ἱατροὺς.

Ἀνυπόμεθα πολὺ ὅτι ἐλλείπει χώρου ἀδυνατοῦμεν νὰ κάμωμεν μνεῖαν καὶ περὶ τῶν ἐπιλοίπων περιοδικῶν, ἅτινα εἶχον τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς ἀποστείλωσιν. Ἐπιφυλασσόμεθα ὁμῶς εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος.

ΟΙΝΟΣ ΑΙΜΑΤΟΓΟΝΟΣ

ΙΑΤΡΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΕΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Σκευασία τονωτική διδομένη, κατὰ τῶν ἐλωδῶν πυρετῶν, ἀναιμίας, χλωρώσεως, νευρασθενείας, νοσημάτων τοῦ θώρακος καὶ εἰς γενικὰς ἀτονίας, χωρὶς νὰ ἐπιφέρει στομαχικὰς διαταράξεις καὶ δυσκοιλίτητα.

Πωλεῖται ἀντὶ δραχμῶν 2,50 ἐκάστη φιάλη. Εὐρίσκειται εἰς τὰ φαρμακεία κ. κ. Αἴτσου (Ὀμονοία), Α. Φωκᾶ (ὁδὸς Παρθεναγωγείου), καὶ Σκλέπα (Ἐυρυπιδίου καὶ Μενάνδρου).

ΕΙΣ ΤΟ

ΟΡΘΟΠΕΔΙΚΟΝ ΜΗΧΑΝΟΥΡΓΕΙΟΝ

ΤΗΣ ΚΛΙΝΙΝΗΣ

τοῦ Ἰψηγητοῦ

κ. ΙΩΑΝ. ΧΡΥΣΟΣΠΑΘΗ

Ἰπὸ τὴν διεύθυνσιν Εὐρωπαϊοῦ Ἀρχιμηχανουργοῦ

ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΙ

πάντα τὰ Ὀρθοπαιδικὰ Μηχανήματα καὶ Στηρίγματα ποδῶν, χειρῶν, κεφαλῆς, κορμοῦ, ὀρθοπ. Κορσέδες, Ζῶναι, Τεχνητοὶ Πόδες, Χεῖρες κλπ.

Διασταύρωσις ὁδῶν Πανεπιστημίου-Θεμιστοκλέους ἀριθ. 1 (Πλατεῖα Ὀμονοίας).

Ὁ ἱατρός Γ. Ἐμμανουὴλ ἐπὶ μακρὸν ἐν Εὐρώπῃ σπουδᾶσας καὶ ἐν Παρισίοις διευθύνων ἰδιωτικὴν κλινικὴν, δέχεται τὰ νοσήματα τῶν Ὀρθοπαιδικῶν ὀργάνων καὶ τῶν Ἀφροδισίων παθῶν.

18—Ἁγίου Κωνσταντίνου—18

Ο “ΣΩΤΗΡ,”

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ

ΚΛΙΝΙΚΗ

Θ. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ

Καθηγητοῦ—Χειρουργοῦ—Γυναικολόγου

Εἰς εὐάερον καὶ πάλλευκον μέγαρον τῆς ὁδοῦ Παιησίων ἀριθ. 94.

Τμῆμα ἔσωτερικῶν ἀσθενῶν

Εἰς τὴν Κλινικὴν γίνονται δεκτοὶ μόνον οἱ πάσχοντες ἐκ χειρουργικῶν καὶ γυναικολογικῶν νοσημάτων. Ἡ δαπάνη συντηρήσεως ἑξ ἡμέρας 12 τὴν ἡμέραν, Βασ. Θεσεως 10 δρ. Γης Θεσεως 8 δραχ. Οὐδεμία ἄλλη δαπάνη ὑποχρεωτικὴ.

Εἰς τὴν Κλινικὴν κατηρτίσθη τμῆμα ἀπόρων δραχ. 5 μόνον τὴν ἡμέραν. Οἱ ἄποροι χειροῦνται δωρεάν.

Τμῆμα ἐξωτερικῶν ἀσθενῶν

Ἐξετάζονται καθ' ἐκάστην 5—6.

Οἱ ἄποροι δωρεάν ἐκάστην Δευτέραν καὶ Παρασκευὴν ὥρα 5—6 Μ. Μ.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΟΥΡΝΑΡΑΚΗ

Ἐν Ἀθήναις

Ὀδὸς Πρωστέιου 11

Ἐκτελεῖ παντὸς εἶδους ἐμπορικὰς ἐργασίας ἐπὶ προμηθεῖα. Δάμεια ἐπὶ ἐμπορευμάτων κοί ἰδίως ἐπὶ καπνῶν, ὧν τὴν πώλησιν ἀναλαμβάνει ὑπὸ ὄρους μίαν ἐπωφελεῖς.

Η «ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ»

Μηνιαῖον ὄργανον τῆς παρ' ἡμῖν φιλολογικῆς, καλλιτεχνικῆς καὶ ἀθλητικῆς κινήσεως.

Διευθυντής—ἰδιοκτῆτης : **ΙΩ. ΣΚΛΗΡΟΣ.**

Συνδρομαί : ἔτησία δραχμαὶ 10, Ἐξωτερικοῦ φρ. 12.

Γραφεῖα Χαριλ. Τρικούπη 100

Ὁ κ. Γεώργιος Μπίστης ἀγορῶζει καὶ πωλεῖ γραμματόσημα μεταχειρισμένα ὄλων τῶν ἐθνικοτήτων μὲ τὰς πλέον εὐλοκινεῖς τιμὰς.

Διεύθυνσις **Poste Restant.**

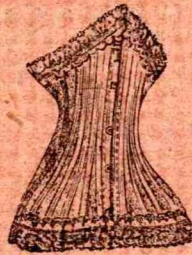
Ἀθῆναι

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ «CONTINENTAL» ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Ἐν τῇ Πλατεῖα Καραϊσκάκη

Διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ κ.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΑΝΔΩΡΟΥ

CORSET ÉLEGANT

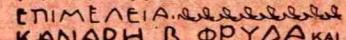
Τοὺς μόνους στηθοδέσμοους ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ ἑποφιν ἰγιεινὴν κομψότητά καὶ ἐφαρμογὴν κατασκευάζει ἐν Ἀθήναις ἡ δεσποινὴς **ΜΑΡΙΑ Γ. ΠΥΡΓΟΥ** (ὁδὸς Καλλιθέας ἀρ. 45 Γαργαρέτα) μὲ ὅλους νέα σχήματα καὶ τιμὰς συγκαταβατικὰς.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΟΥ

Ἡ ΤΗΣ ΣΥΡΚΟΠΩΝΙΑΣ
(ΟΙ ΦΑΡΜ ΤΩΝ ΒΑΛΑΔΩ)

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΤΗ ΑΡΕΤΗ,
ΤΩΝ ΒΝ ΒΑΛΑΔΩ ΣΙΔΗ=
ΡΟΡΦΟΜΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΤ=
ΜΟΡΑΦΙΚΩΝ ΕΤΑΙΡΙΩΝ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ.
ΚΑΝΑΡΗ Β ΦΡΥΔΑ ΚΑΙ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Γ ΜΠΕΖΗ
ΓΡΑΦΕΙΟΝ : : : : :
ΟΔ ΚΑΙΡΗ 6 ΑΘΗΝΑΙ

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ